

เรื่องรักที่ กับชื่อ

เรื่องและภาพ: ยิ้มอัปสร

children

© childrenlitsw

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu

wu2022

© childrenlitswu2022

© childr

childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

...SW

รวมญาติ กับซอส์

เรื่องและภาพ: ยี่ม้อปัส

children

© childrenlitsw

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu

wu2022

© childrenlitswu2022

© childr

childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

...SW

ร่างเงาที่ทับซ้อน

เรื่องและภาพ : ยี่มอัปสร ทองแผ่น

วรรณกรรมเยาวชน แนวเหนือจริง (สลักร่าง) สำหรับอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๔

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ร่างเงาที่ทับซ้อน ๕

ปาฏิหาริย์นี้มอบให้แก่ผู้ที่หมดหนทางก้าวต่อไปได้

เกริ่น

หลายครั้งที่อากาศไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ ดังเช้าที่แสงแดดเจิดจ้า ทว่าพอถึงกลางวันฟ้ากลับมืดครึ้มทั่วสารทิศ รถยนต์จึงเคลื่อนตัวไปอย่างลำบาก และไม่อาจย้อนไปยังจุดที่จากมาได้ เพราะฝนตกไปตลอดทั้งเส้นทาง

ภักดีที่เป็นสารธีกำพวงมาลัยแน่น และเหยียบคันเร่งอย่างระมัดระวัง

“ทำไมจู้ ๆ ฝนก็ตก อากาศแปรปรวนจนน่ากลัวจริง” รัตดาเพื่อนสนิทบ้านตรงข้ามกล่าวด้วยน้ำเสียงกังวล

“นั่นสินะ เราดันเอาร่มออกจากรถไปเมื่อวานเพราะเกะกะ ไม่น่าชะล่าใจเลย” ภักดีตอบ

“เอายังไงต่อตีมองไม่เห็นทางเลย ภักดีขับไหวไหมเรา จอดพักสัก ภาคระวัง!”

เพียงชั่วพริบตาจู้ ๆ รถจักรยานยนต์คันหนึ่งที่ไม่รู้มาจากไหนดันสวนเลนมา และพุ่งถลาเข้าที่รถอย่างจิ้ง ภักดีรีบหักพวงมาลัยหลบ แต่ด้วยความตกใจจากที่ต้องเบรก เธอกลับเหยียบคันเร่งเต็มแรง มือไม้แข็งจนไม่อาจบังคับสิ่งใดได้อีก

รถยนต์หมุนตัวตั้งถูกพายุพัด เสี่ยงกริดร่องตกลใจตั้งลั่นในรถ
เพียงเลี้ยววินาที แต่กลับรู้สึกนานชั่วมกับชั่วนาที ความกลัว
ตีตื่นจนน้ำตาไหลไม่รู้ตัว ขนลุกชันไปทั่วร่าง สุดท้ายรถก็ชน
ต้นไม้เข้าอย่างแรงจนเกิดเสียงสนั่นไปทั่วถนน ทั้งควันจาก
เครื่องยนต์และมันฝนที่บังไว้ ทำให้ไม่อาจเห็นสภาพคนบน
รถได้ และยากที่จะจินตนาการถึงภาพสะท้อนใจนั้นลง

หากสภาพอากาศในแต่ละวันคาดเดายาก คงเหมือน
ตั้งชะตาชีวิตของทั้งสองร่างไร้สติ ที่ไม่อาจรู้ล่วงหน้าได้ว่า
จะต้องประสบพบเจอกับเหตุการณ์สะท้อนขวัญเช่นนี้

มีประโยคที่เคยได้ยินบ่อยครั้งที่ว่า ฟ้าหลังฝนย่อม
งดงามเสมอ แต่ความสูญเสียจากอุบัติเหตุนี้ อาจนำพายุโหม
กระหน่ำชีวิตใครบางคนไปตลอดกาล

children

© childrenlitwu2022

© childrenlit

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

wu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2

ndrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childre

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

©

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

...๑๑๖๖๖

บทที่ ๑

เสียงหัวเราะและบทสนทนาดังแข่งแซ่อยู่ในห้องเรียน วันนี้มีคาบว่างตั้งแต่เช้าเพราะครูประจำวิชาติดธุระด่วนจึงส่งการบ้านไว้ให้เด็ก ๆ เพื่อไม่ให้เวลาเสียเปล่าประโยชน์ ฉันเอื้อมมือไปข้างหน้ามองแสงที่ตกกระทบลงปลายนิ้วกลายเป็นเงาสีดำบนฝาผนัง อดนึกถึงตอนเป็นเด็กไม่ได้ เพราะฉันชอบเล่นแสงเงากับแม่เสมอ บ้างก็เป็นรูปนก บ้างก็เป็นจิ้งจอก ถึงแม้ภาพนั้นจะเริ่มเลือนราง แต่ก็ไม่เคยจางหายไปจากความทรงจำ

ฉันมักคิดถึงอดีตบ่อยครั้ง แม้ว่าตอนนี้จะไม่ได้โตไปกว่าตอนนั้นสักเท่าไรแต่หลายสิ่งหลายอย่างย่อมเปลี่ยนแปลงไป (ไม่มากก็น้อย) ฉันคิดถึงตอนเล่นสนุกกับแม่ ช่วงเวลาที่เรทั้งสองยิ้มกว้างและอาจเปล่งเสียงหัวเราะดังยิ่งกว่าเสียงของทุกคนในห้องเรียนนี้เสียอีก ติดอยู่ในห้วงความคิดคนเดียวสักพักก็มีเสียงเรียกดังขึ้น

“ดาว” แก้วเพื่อนสนิทของฉันเรียกพร้อมกับสะกิดเบา ๆ

“แก้วไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ ดาวจะไปด้วยกันมั๊ย”

แก้วถามฉัน

“ไม่ ๆ แก้วไปเลย หรืออยากให้ไปเป็นเพื่อนเธอ”

“ไม่เป็นไร ๆ เดี่ยวมานะ ผากฉิมะ” ฉันไม่ได้ตอบอะไรไป
แต่ยิ้มขำและฟาดไปเบา ๆ ที่แขนของเพื่อน

ฉันสนิทกับแก้วตั้งแต่ตอนป.สาม พอแก้วย้ายเข้ามาอยู่
บ้านตรงข้าม เพื่อนสนิทของฉันนอกจากแม่จึงเป็นแก้วอีกคน
เราสองคนต่างกันมาก ฉันนั่งเงียบแต่แก้วร่าเริง ฉันไม่กินผักแต่
แก้วกินได้ทุกอย่าง ฉันป่วยง่ายแต่แก้วแข็งแรงมาก ถึงจะต่างกัน
แต่เราทั้งคู่ก็เข้ากันได้ดีมาตลอด เหมือนกับแม่ของเราสองคนที่
กลายเป็นเพื่อนสนิทกันไปด้วย ฉันดีใจที่มีแก้วในชีวิต เพราะมีแก้ว
ฉันจึงมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น เราพึ่งพากัน เราหัวเราะ เราทะเลาะ
เรามีกันและกันเสมอ แก้วจึงเป็นเสียยิ่งกว่าเพื่อน สำหรับฉันแล้ว
แก้วอาจเป็นหนึ่งคนที่ฉันอยากเรียกว่า ครอบครัว

วันนี้แม่และน้ำภัก (แม่ของแก้ว) ไปทำบุญที่วัดด้วยกัน
ป้านี้คงกำลังเตรียมตัวออกจากบ้าน แม่เป็นคนทำอะไรซ้ำ
หลายครั้งจึงจะมาสายกว่าเวลานัดพอสมควร ฉันรู้ว่าแม่พยายาม
ปรับตัวเสมอ และฉันเชื่อว่าสักวันแม่คงทำได้สำเร็จแน่นอน

น้ำภักเป็นอีกคนที่ฉันดีใจที่เธอเข้ามาในชีวิต ก่อนหน้าที่
ครอบครัวของแก้วจะย้ายมาอยู่บ้านตรงข้าม นอกจากฉันแล้วก็
ไม่เห็นว่ามีเพื่อนที่ไหนอีก ฉันดีใจที่พอมีน้ำภักแม่ไม่ได้อุดอู๋
อยู่แต่ในบ้านเหมือนอย่างเคย บ้านตรงข้ามเลยกลายเป็นสถานที่
โปรดอีกที่ของแม่

เมื่อคืนฉันช่วยแม่เลือกชุดสวยที่นาน ๆ จะได้หยิบมาสวม
สักที เราใช้เวลาเลือกนานมาก เพราะแม่ไม่มั่นใจกับการแต่งตัว

เท่าไร

“เลื่อมมันสิ้นไปหน่อยไหม แม่ดูอ้วนมากเลยนะตัวนี้ เสียตายจ้งลายสวยแม่อยากใส่” ฉันไม่เห็นด้วยกับแม่สักนิด สำหรับฉันแม่ใส่อะไรก็สวย แต่พูดไปแม่คงไม่เชื่อ เพราะเธอมักจะ กังวลกับรูปร่างตัวเองเสมอ

“ถ้าใส่ไปนะ พ่อต้องว่าแน่ ๆ ว่าดูอ้วน น่าเกลียด” แม่ยังคงยึดมั่นในความคิดตัวเอง ฉันจึงพยายามจะเกลี้ยกล่อมแม่ ให้สวมเสื้อผ้าที่ชอบ แต่แล้วก็มีเสียงมาจากหน้าประตูซัดจังหวะเรา เสียก่อน

“ยังไม่นอนกันอีกหรือ ทำไมพาลูกนอนดึกอีกแล้วรึดดา” พ่อพูดเสียงเข้ม ทำให้ฉันและแม่ต้องรีบแยกย้ายเพื่อเข้านอนทันที ฉันคิดว่าเรื่องน่าจะจบตั้งแต่เมื่อคืน แต่ระหว่างทางไป โรงเรียนพ่อกลับยกเรื่องเมื่อคืนมาพูดอีกครั้ง อาจเพราะฉันตื่นสาย กว่าทุกวันและแม่ยังเตรียมตัวช้าเลยสร้างความไม่พอใจให้พ่อ อย่างมาก

“ฉันเตือนเธอก็รอบแล้ว ทำไมถึงชอบพาลูกนอนดึก เมื่อคืนอยู่ทำอะไรกันถึงไม่นอนสักที สุดท้ายก็พากันหายไปหมด ถ้าวรติติดอีกนะช่วยแน่” ฉันนั่งเงียบไม่กล้าพูดอะไร เพราะกลัว ทุกอย่างจะบานปลายไปอีก ถึงแม้ในใจจะอยากเถียงออกไปแต่ ไหนก็ทำไม่ได้

“แล้วเธอจะไปลงโทษ ฉันไม่ვნับไปส่งถึงตลาดนะ ข้ามถนุนไปเองแล้วกัน”

“เอาตำรวจโง่ ๆ มาคอยโบกไทมันถึงไม่ขยับสักที

ติดอยู่นั้นแหละเส้นนี้ทั้งปีทั้งชาติไม่เคยแก้ไข” พ่อยังคงพูดต่อด้วย
อารมณ์ฉุนเฉียว เป็นเพราะแม่ต้องทำงานบ้านทั้งวัน จึงไม่มีเวลา
แม้แต่จะลองเสื่อใส่ไปข้างนอก หากพูดไปพ่อคงโมโหกว่าเดิมจึง
ต้องเก็บไว้ในใจ ฉันคิดว่าแม่ไม่ต้องการให้สถานการณ์เลวร้าย
กว่านี้ จึงทำได้แค่เงียบอยู่บนรถจนถึงโรงเรียน ได้ได้เลยว่าพ่อคง
อารมณ์เสียแบบนี้ไปตลอดทางจนกว่าแม่จะได้ลงจากรถ

นึกถึงเหตุการณ์ตอนเข้าได้ไม่เท่าไร จู่ๆ ฟ่าก็ร้องเสียงดัง
จนตกใจ สงสัยท้องฟ้าคงรับรู้ว่าวันนี้ใจของฉันมีดครีมน้ำตายน
ยิ่งฝนตกลงมายิ่งตอกย้ำความรู้สึกเจ็บปวดของฉัน

หากชีวิตเปรียบได้ดังสภาพอากาศ ฝนคงตกจนน้ำท่วม
ไปแล้วทั้งใจ

children

© childrenlitwu2022

© childrenlit

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2

wu2022

© childrenlitwu2022

ndrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childre

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

©

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

...๑๗๖

บทที่ ๒

ฝนเริ่มซาลงจนเหลือเป็นละออง ฉันไม่ชอบเวลาฝนตก เพราะรู้สึกไม่สดใส ยิ่งเป็นช่วงพักกินข้าวหลังจากนั่งเรียนมาทั้งเช้า ยิ่งทำให้อารมณ์ขุ่นมัว คนเราควรจะได้กินอาหารไปกับอากาศดี ๆ มากกว่าความหนาวเย็นนี้

ฉันเดินไปส่งข้าวร้านประจำ พร้อมทักทายคุณป้า เจ้าของร้านอย่างสนิทสนม

“น้องแก้ว วันนี้มีผัดผักนะจ๊ะ”

“จัดมาเลยคะป้า รู้ใจหนูที่สุดเลยนะเนี่ย” ฉันตอบป้า

“แก้วกินเหมือนเดิมเลย” ดาวทักทันทีเมื่อฉันกลับมาถึง โต๊ะที่จองไว้

“ตัวเองก็กินเหมือนเดิมเหมือนกันนั่นแหละ กะเพราะ หนูสับไม่เผ็ดที่เขียบอกะเพราะทิ้ง”

“ก็ถ้าไม่ใส่มันไม่หอมนี่นา” ดาวตอบยิ้ม ๆ

เราทั้งคู่นั่งกินข้าวกันไปเรื่อย ๆ ฉันชอบการกินอาหารกับคนอื่นมากกว่านั่งกินคนเดียว โดยเฉพาะเมื่อกินกับแม่ ถึงแม่เราจะมิกันสองคนแม่ลูก แต่ทุกมื้อก็อบอวลด้วยกลิ่นหอมของอาหาร

และความสุขมากมาย บทสนทนาของเราะหว่างมื้ออาหารนั้นแทบไม่ซ้ำเรื่องราว แม่มักจะหยิบยกความทรงจำต่าง ๆ มาคุยเสมอ โดยเฉพาะวีรกรรมตลกของพ่อ

ความทรงจำเกี่ยวกับพ่อในหัวฉันเป็นเพียงภาพเลื่อนราง เพราะพ่อจากไปตั้งแต่เด็ก ความอบอุ่นด้วยอ้อมกอดจึงเป็นสิ่งที่ฉันไม่เคยจำได้ แต่เพราะแม่ชอบเล่าเรื่องของเขาให้ฟังเสมอ ทำให้รู้สึกเหมือนได้รับการโอบล้อมด้วยเรื่องราวดี ๆ แม่เคยเล่าว่าตอนฉันยังเด็กนั้นมีพลงมหาศาลจนพ่อเหนื่อยตลอดวัน แต่เขาก็กังใจดูแลฉันอย่างดีในเวลาที่แม่ต้องทำงานบ้าน ความทรงจำเกี่ยวกับพ่อมีแต่เรื่องสนุก ทำให้ฉันรู้สึกเสียดายที่เราน่าจะได้ใช้ชีวิตร่วมกันมากกว่านี้ แต่เชื่อว่าพ่อจะอยู่ในใจเราเสมอ トラบใดที่แม่มักคอยเล่าความทรงจำเหล่านี้ให้ฟัง

หลังเลิกเรียน ฉันเริ่มกลับมาตกลูกอีกครั้งทำให้อากาศเย็นขึ้นกว่าเดิม ฉันและดาวนั่งรอเวลาฝนหยุดเพื่อกลับบ้าน สวมหูฟังคนละข้างฟังเพลงจากโทรศัพท์ของดาว ดาวชอบฟังเพลงรักหวานซึ้ง ต่างจากฉันที่มักจะฟังเพลงจังหวะหนักจนต้องสะบัดหัวไปตามเสียงดนตรี แต่ฉันไม่รู้สึกลึบใจที่ต้องฟังเพลงกับเธอสักนิด เพราะเราต่างชินกับความชอบของอีกฝ่ายไปแล้ว แค่มีดาวนั่งด้วยกันท่ามกลางอากาศชื้น ๆ นี้ ฉันก็รู้สึกอุ่นใจอย่างไม่น่าเชื่อ ลู่ ๆ ฉันก็คิดขึ้นมาว่าแปลกดีที่เราเข้ากันได้เหมือนกับแม่ของเราสองคน ตอนนี้พวกเขาคงอยู่ด้วยกัน เดจาจากเมื่อคืนที่แม่ตื่นตื่นเรื่องจะได้ไปทำบุญกับน้ารดดา (แม่ของดาว) จนลองเสื้อผ้าไปหลายตัวเลยทีเดียว

เรานั่งกันสัปดาห์ใหญ่แล้ว แต่ฝนไม่มีทีท่าจะหยุดลง
ฉันเป็นนิดหน้อยตามประสาคนไม่ชอบอยู่นิ่ง จึงแกล้งดึง
สายหูฟังออกจากหูดาว เธอตกใจจนสะดุ้งตัวโยนและเริ่มดึงของฉัน
ออกบ้าง แต่จู่ ๆ หน้าจอโทรศัพท์ก็เปลี่ยนเป็นสายเรียกเข้า เรา
หลุบตามองพร้อมกัน น้ำรั้งหรือน้ำสาวของดาวนั่นเองที่โทรมา

“ฮัลโหลดาว เลิกเรียนหรือยัง” เพราะมือดาวเปียกฝนทำให้
เผลอไปโดนปุ่มกดลำโพง ฉันจึงได้ยินเสียงน้ำรั้งไปด้วย และเธอ
กำลังพูดด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“เลิกแล้วค่ะ น้ำรั้งมีอะไรเหรอ” ดาวตอบพลางขมวดคิ้ว
แน่น

“ดาวลูก...” น้ำรั้งยังคงเสียงสั่น

“ค่ะ ดาวฟังอยู่” น้ำรั้งยังไม่ตอบทว่าได้ยินเสียงสะอึกสะอื้น
เข้ามาแทนที่

“น้ำรั้งเป็นอะไรหรือเปล่าค่ะ ได้ยินดาวมั๊ย ฮัลโหล” ดาว
เริ่มร้อใจ

ความรู้สึกไม่ดีก่อตัวขึ้น ทำไมน้ำรั้งถึงร้องไห้สะอึกสะอื้น
ฉันไม่กล้าพูดอะไรมากได้แต่เอื้อมไปแตะไหล่ดาว เธอตัวสั่น
เล็กน้อยไม่รู้เป็นเพราะอากาศหรือเสียงร้องไห้ของน้ำรั้งกัน

“ดาว เตรียมตัวนะลูกเดี๋ยวน่าจะไปรับที่โรงเรียนนะ”

“น้ำรั้งขับมาไหวหรือคะ เดี่ยวดาวรออีกสักหน่อยก็...” ดาว
ยังพูดไม่จบเพราะน้ำรั้งแทรกเสียงก่อน

“น้ำมีเรื่องจะบอกดาวนะลูก แล้วแก้วละ แก้วอยู่ด้วยกัน
หรือเปล่าตอนนี้” ดาวสบตาฉันด้วยแววตาตระหนกแล้วตอบน้ำรั้ง

“อยู่ด้วยกันคะ” ตัวของฉันทาไปทั้งตัว รู้สึกสังหรณ์ใจไม่ได้
จู่ ๆ ภาพแม่โบกมือให้ก่อนจากกันเมื่อเช้าแวบมาในหัว ไม่อาจ
คาดเดาได้ว่าทำไมน้ำรุ่งถึงร้องไห้จนหายใจลำบากขนาดนั้น และ
ไม่อยากจะเดาเลยว่าทำไมเธอถึงถามดาวถึงฉันทัวด้วย ไม่อยากคิด
ในแง่ร้ายเลยว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

น้ำรุ่งยังคงร้องไห้ เสียงเธอทำให้ฉันทาใจเสียยิ่งกว่าเดิม ทำไม
ถึงยังไม่พูดออกมาเสียทีว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ดาวลูก” น้ำรุ่งเริ่มพูด

“คะ น้ำรุ่ง”

“แม่เรากับแม่แก้วขับรถชนต้นไม้ ตอนนี้อยู่ห้องผ่าตัดนะ”
ฉันทาใจสุดขีด เผอิญบิ๊บไหล่ดาวแน่น

“เดี๋ยวนำไปรับดาวกับน้องแก้วแล้วเราไปหาแม่กันนะ”

ฉันทาได้แต่นั่งอึ้งจนขาแข็ง เพราะน้ำรุ่งวางสายไปแล้ว
เสียงเพลงจึงกลับมาเล่นดังเดิมด้วยเนื้อร้องที่ว่า

...ต่อให้ฟ้าสลาย ร่วงกลายเป็นผุยผง

ฉันทายังคงรักเธอ เรื่อยไป และเรื่อยไป ไม่เสื่อมคลาย...

children

© childrenlitwu2022

© childrenlit

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2

wu2022

© childrenlitwu2022

childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childre

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

©

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

litwu

บทที่ ๓

แม่จะอยู่ในรถ แต่เสียงฝนกระทบหลังคายังลอดเข้ามาให้ได้ยินเป็นจังหวะระรัว ไม่ต่างจากเสียงของใจฉันในวินาทีที่น่ารู้สึกล่าเรื่องอุบัติเหตุของแม่และน้ำภาคีให้ฟัง ฉันรู้ว่าชีวิตคนเราไม่มีอะไรแน่นอน วันนี้พร่ำบอกรักกัน พรุ่งนี้อาจไม่อยู่ให้รักเสียแล้ว แต่ใครจะคิดว่าช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายได้เกิดขึ้นกับแม่เร็วขนาดนี้ ฉันอายุเพียงสิบห้าปี ยังไม่พร้อมที่จะรับมือกับเรื่องโหดร้ายนี้ เพียงแค่นึกถึงความเจ็บปวดของแม่เมื่ออยู่บนรถคันนั้น หัวใจฉันเหมือนถูกขยี้ไม่มีชิ้นดี

ลมจากเครื่องปรับอากาศผสานอุณหภูมิข้างนอกทำให้ฉันหนาวสั่น ได้แต่กอดแขนตัวเองเพื่อให้อุ่นขึ้น ถึงอย่างนั้นก็แทบทนไม่ไหวอยู่ดี ฉันหนาวจนอยากจะร้องไห้ออกมา อากาศแบบนี้ทำให้คิดถึงแม่เหลือเกิน อยากกอดแม่แน่น ๆ อยากให้แม่อยู่ด้วยกันตรงนี้ อยากให้เรามอบความอบอุ่นแก่กัน

รถติดมาก เพราะฝนตกทำให้น้ำท่วมถนน และเสียงสะท้อนของแก้วยั่งดังสู้สายฝนมาตลอดทาง น้ำตาและแววตาเลื่อนลอยของเธอ ทำให้ฉันรู้สึกปวดใจไปด้วย แก้วคงรู้สึกหวาดกลัวและ

อ้ำว้างมากเพราะเธอเสียพ่อไปแล้ว หากอุบัติเหตุนี้ทำให้น้ำกัดจากไปอย่างไม่มียวันกลับไปอีกคน คงเป็นเรื่องสาหัสกับแก้วเหลือเกิน ฉันได้แต่โทษฟ้าดินที่ใจร้ายโยนเหตุการณ์เช่นนี้ให้แก่เรา แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังภาวนาต่อฟ้าดิน ขอให้ช่วยคุ้มครองแม่ของเราทั้งสองที่

ฉันทนไม่ไหวหากจะต้องนั่งฟังเสียงฝนปนเสียงระงมอื่นแทบจะขาดใจจากแก้ว จึงเอี้ยวตัวไปโอบเธอไว้และลูบหลังแผ่วเบา ฉันทำไปเพียงเพราะอยากปลอบใจเธอเท่านั้น แต่ความอบอุ่นที่ได้รับนั้นแผ่เข้ามาในใจฉัน แม้อากาศบนรถนี้ยังคงหนาว ก็ยังดีกว่าตอนที่นั่งกอดตนเอง

กลิ่นของโรงพยาบาลเป็นสิ่งแรกที่สัมผัสได้เมื่อก้าวเข้าไปเป็นกลิ่นชวนปวดหัว และยังทำให้นึกถึงภาพตอนป่วยบ่อย ๆ จนต้องเข้าออกโรงพยาบาลหลายหน ความทรมาณจากการเจ็บป่วยนั้นแยแสเสมอ ถึงตอนนี้ก็ยังไม่เคยลืมความรู้สึกนั้นได้ แต่ถึงแม้กลิ่นของโรงพยาบาลทำให้ทรมาณขนาดไหน ก็ไม่เคยมีสักครั้งที่สะอิดสะเอียนจนแทบทนไม่ไหวเท่าครั้งนี้

ในหัวฉันมีเรื่องราวมากมายวนเวียนไม่หยุดนิ่ง ไม่รู้เหมือนกันว่าคิดถึงอดีตไปทำไม ตลอดวันที่มีอากาศแปรปรวนนี้ ใจของฉันแปรปรวนไม่หยุดนิ่ง โดยเฉพาะในตอนที่แม่นอนนิ่งอยู่ในห้องนั้น จู้ ๆ ฉันก็คิดไปถึงบทสนทนาของฉันและแม่เวลาที่ไปตลาดด้วยกัน บ่อยครั้งที่แม่มักจะให้ฉันเสี่ยงโชคด้วยการหยิบลอตเตอรี่ให้เสมอ

“หยิบไปก็ไม่ต้องถูหรือแม่ อย่าเอาเรื่องเงินทองมาเสี่ยงดวง

กับหนูดีกว่า” ฉันบอกแม่แต่แม่กลับหัวเราะและตอบว่า

“คนเราต้องอยู่อย่างมีความหวังนะดาว ถ้าอยู่แบบสิ้นหวังแล้วจะเรียกว่าชีวิตได้ยังไงล่ะลูก”

ฉันไม่เคยนำบทสนทนานี้กลับไปคิดต่อเลยสักครั้ง กระทั่งมาถึงช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายจากเจ้าของคำพูดกลับกลายเป็นสิ่งเดียวในตอนนี้ที่ทำให้ฉันมีประกายความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

หวังว่าแม่จะปลอดภัย

หวังว่าแม่จะยังมีชีวิตอยู่ต่อ

หวังว่าแม่จะไม่จากไปไหน

ช่างเป็นความหวังที่ยิ่งใหญ่เหลือเกินจากเด็กหญิงไร้โชคอย่างฉัน

ฉัน แก้ว น้ารุ่ง และแพนน้ำรุ่ง นั่งอยู่ตรงนี้กันมาแล้วสักพักใหญ่ เราเฝ้ารอให้หมอออกมาบอกอะไรสักอย่างเกี่ยวกับแม่และน้าภาค เราต่างหวังว่าจะเป็นข่าวดี ท่ามกลางเสียงร้องไห้ ฉันคิดไปถึงคำพูดที่ว่า เศร้าจนน้ำตาตกใน ที่ผ่านมาไม่เคยเข้าใจความหมายลึกซึ้งเท่าไร ไม่รู้เลยว่าเป็นความรู้สึกเช่นไร จนกระทั่งวันที่ปวดร้าวไปทั้งใจเช่นนี้ พยายามแคะไห้ก็ร้องไห้ไม่ออกเลยสักนิด ฉันจึงสัมผัสได้อย่างแท้จริงว่าอาการน้ำตาตกในเป็นอย่างไร

จนถึงตอนนี้ก็ยังไร้แววของพ่อ แพนน้ำรุ่งเล่าว่าพ่อเป็นคนแรกที่รู้เรื่องอุบัติเหตุ เขาโทรหาน้ารุ่งให้ช่วยไปโรงพยาบาลแทนเพราะติดประชุมสำคัญจึงปลิกตัวมาไม่ได้ ฉันไม่ได้โทรศัพท์หาพ่อ

ที่จริงแล้วเราแทบไม่เคยโทรหากัน อาจฟังดูแปลกที่แม่จะเป็นเรื่องใหญ่โตขนาดนี้ ฉันยังไม่กล้ารบกวนพ่อ แต่ลึกสุดก้นบึ้งของหัวใจฉันไม่ปฏิเสธว่า อยากให้พ่ออยู่ด้วยกันตรงนี้ ไม่ใช่ความว่างเปล่าอย่างที่เป็นอยู่

จากนั้นไม่นานก็มีแสงสว่างจากประตูตรงหน้า คุณหมอกำลังออกมาจากห้องผ่าตัด หัวใจฉันเต้นแรง มือไม่เริ่มสั่น รอรับรู้ความจริงที่ใกล้เข้ามาถึง

ทว่าจนถึงเวลาที่กำลังจะรับรู้ถึงชะตาชีวิตของแม่ ฉันกลับยังไม่เห็นถึงเงาของพ่อแม่แต่นิดเดียว

children

© childrenlitwu2022

© childrenlit

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2

wu2022

© childrenlitwu2022

ndrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childre

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

©

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

litwu

บทที่ ๔

มีประโยคหนึ่งจากหนังสือบอกว่า สภาพอากาศแต่ละวันมักเชื่อมโยงกับใจของคน หากอากาศแจ่มใสผู้คนจะมีความสุข หากอากาศหม่นหมองจะรู้สึกเหนื่อยหน่ายไปตลอดวัน ฉันเข้าใจก็วันนี้ เพราะตลอดเวลาที่ฝนตกฉันรู้สึกหดหู่ใจแทบขาดใจ

หลังจากทราบข่าวแม่ ฉันเป็นคนตั้งสติได้ก่อนและเริ่มเก็บของอย่างรวดเร็ว ฉันหยิบกระเป๋าด้วยมือสั่นเทาและเชื่องช้า จากนั้นเราจึงรอนำร่องมารับด้วยกัน ตั้งแต่ตอนนั้นจนถึงตอนนี้เราสองคนไม่ได้คุยกันสักคำ ฉันเองก็พูดอะไรไม่ออก เพราะรู้ตัวดีว่าตอนนี้ควบคุมความรู้สึกของตัวเองไม่ได้เลย

เสียงระอื้นดังแข่งกับสายฝน ฉันร้องไห้ตลอดระหว่างทางไปโรงพยาบาล มือหนึ่งกำชายกระโปรงนักเรียนแน่น ส่วนอีกมือคอยปาดน้ำตาที่ไหลไม่หยุด ยิ่งพยายามกลืนน้ำตา กลับยิ่งไหลกว่าเดิม สมองฉันต้อไปหมด ความหวาดกลัวกัดกินไปทั่วหัวใจ ฉันไม่กล้าจินตนาการถึงความทรมาณที่แม่ต้องเจอแม่แต่ชนิดเดียว

ไม่รู้ทำไมระยะทางถึงดูไกลกว่าเคย แม้จะไปโรงพยาบาลไม่บ่อย แต่ก็จำได้ว่าจากโรงเรียนใช้เวลาเดินทางไม่ถึงสิบนาที

ด้วยซ้ำ อาจเพราะวันนี้รถติดมากจึงไปไม่ถึงครึ่งทางเสียที การนั่ง
อยู่บนรถทำให้ภาพในหัวจินตนาการไปไกล รวมถึงภาพอุบัติเหตุ
ของแม่ เธอต้องเป็นคนขับรถแน่นอน เพราะนำรถมาขับรถไม่เป็น
แสดงว่าต้องอยู่ฝั่งเดียวกับที่ฉันนั่งตอนนี้ คิดต่อไปเรื่อย ๆ จู่ ๆ ก็
พะอืดพะอมขึ้นมา รู้สึกทรมานเหลือเกิน แต่สมองยังคงนึกไปถึง
ภาพของแม่และภาพรถที่กำลังประสานงากับอะไรสักอย่าง พอแล้ว
ได้ไหม ฉันไม่อยากคิดอะไรอีกแล้ว

ฉันขบหน้าลงที่ตัก เศร้าเกินกว่าจะซ่อนความรู้สึกไว้ได้
ไม่อยากแสดงความอ่อนแอให้คนอื่นรำคาญ แต่บังคับตัวเองให้
หยุดร้องให้ได้สักที ไม่คิดเลยว่าการเคยสูญเสียพ่อ จะทิ้งแผล
เป็นที่ใหญ่ขนาดนี้ กระทั่งบาดแผลถูกสะกิดอีกครั้ง ใจของฉันก็เจ็บ
ปวดสาหัสจนคาดไม่ถึง

ฉันยันตัวขึ้น เอื้อมมือจับประตูรถแน่น แวบหนึ่งในหัว
อยากจะเปิดออกแล้วพุ่งตัวไปนอนรถจะได้หยุดคิดอะไรเพื่อเจ้า
ไปเรื่อยเสียที ไม่อยากรับรู้อะไรอีกต่อไป ฉันไม่กล้าหวังว่าแม่
จะยังอยู่กับฉัน ในเมื่อพ่อยังเคยจากไปได้ ชีวิตคงไม่มีอะไรแน่นอน
อีกแล้ว หากต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวเพราะสูญเสียทั้งพ่อและแม่ ฉัน
คงทนไม่ได้ ขอตามพวกเขาไปยังเสียดีกว่า

วินาทีที่กำลังจะปลดล็อกประตู จู่ ๆ กลับได้รับสัมผัสอบอุ่น
เป็นดาวที่เอี้ยวตัวมากอดฉันไว้ เสียงสะอื้นกลับมาอีกครั้ง ดาว
กระซิบอ้อมกอดแน่นกว่าเดิม ฉันคงร้องไห้หนักเกินไปดาวถึงทำ
แบบนี้ ฉันขบลงที่ไหล่ของเพื่อน แม้นรถจะมีคนกันสี่คนแต่ฉันยัง
รู้สึกอ้างว้างเหลือเกิน ขอขอบคุณดาวที่ทำให้รู้ว่าไม่ได้เผชิญหน้ากับ

เรื่องนี้เพียงตัวคนเดียว

ในที่สุดก็ถึงโรงพยาบาลเสียที ความรู้สึกของฉันไม่ได้ดีขึ้นมากนัก แต่ยังดีกว่าต้องนอนอยู่บนรถที่อึดอัด ฉันและดาวรีบวิ่งตามน้ำรั้งไปยังหน้าห้องผ่าตัด อาจเพราะเย็นแล้วผู้คนถึงบางตา ในนี้ไม่ค่อยได้ยินเสียงฝนแล้ว บรรยากาศเงียบสงบ เสียงร้องไห้ของฉันและน้ำรั้งจึงดังออกมาชัดเจน

ฉันมองไปยังดาวที่นั่งเหม่อลอย แม้เธอจะเป็นคนไม่ค่อยแสดงความรู้สึกเท่าไรหรอกแต่ฉันสัมผัสได้ว่ากังวลอย่างมาก เราสองคนมักจะช่วยเหลือกันทุกเรื่อง ความสัมพันธ์นี้จึงเปรียบเหมือนดอกไม้และผีเสื้อที่ต้องพึ่งพาอาศัยกัน เราไม่เคยมีอะไรต้องเปรียบเทียบหรือแข่งขันกันสักครั้ง แต่อุบัติเหตุครั้งนี้กลับทำให้รู้สึกเหมือนกำลังเล่นเกมเสี่ยงโชคที่ต้องลุ้นว่าโชคดีจะตกเป็นของใคร ฉันไม่ควรคิดอะไรเช่นนี้เลยแม้แต่นิดเดียว แต่กลับหยุดไม่ได้ หากฟ้าดินมอบโอกาสให้เพียงหนึ่งชีวิต ฉันหวังอย่างเห็นแก่ตัวและไม่นึกถึงใครทั้งนั้นว่า โชคดีจะกลายเป็นของฉันและแม่ ทั้ง ๆ ที่ดาวกอดฉันเพื่อปลอบโยนเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา แต่ฉันกลับคิดอะไรแบบนี้ต่อเธอ และฉันก็ไม่รู้สึกผิดแม้แต่นิดเดียว เพราะตราบใดที่ไม่ได้แสดงออกไปให้เห็นคงไม่มีใครรู้ว่าฉันคิดเช่นไร เป็นเพียงความรู้สึกที่อยู่ลึกสุดใจ จนกระทั่งเกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นถึงได้โผล่ออกมาให้คิดแบบนั้น

เวลาผ่านไปนับชั่วโมงฉันยังคงทำได้แค่นั่งร้องไห้ รู้สึกอ้างว้างเหลือเกินเมื่อนึกได้ว่าฉันไม่มีญาติทางสายเลือดเหลืออยู่เลยนอกจากแม่ ตากับยายก็จากไปแล้ว และแม่ยังเป็นลูก

คนเดียว ส่วนญาติฝ่ายพ่อก็ไม่ได้ติดต่อกันเลย จากที่เคยแอบฟัง
ผู้ใหญ่คุยกัน ฉันจึงรู้ว่าเหล่าลุง ๆ ป้า ๆ ไม่ค่อยพอใจที่พ่อยก
ทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่แม่กับฉัน กว่าจะตกลงเสร็จสิ้นก็ทำเอาผิดใจ
กันจนไม่เหลือสายสัมพันธ์ใด ๆ อีกเลย แม่เคยพูดเรื่องนี้กับฉัน
เพียงคำว่า

“เราสองคนไม่มีใครให้พึ่งพาอีกแล้ว ถ้าแม่ยอมให้คนอื่น
เอาของพ่อไปแม้แต่นิดเดียวเราต้องลำบากแน่” ตอนนั้นฉันไม่ค่อย
เข้าใจแม่นัก แต่เมื่อเกิดเหตุการณ์นี้เข้า ฉันจึงรู้อย่างถ่องแท้ว่า
ที่ผ่านมารวมกันแค่สองคนมาตลอดจริง ๆ

พ่อได้นึกถึงพ่อ ฉันก็คิดถึงเรื่องราวของเขาที่ฟังจากแม่ เธอ
เล่าว่าตอนแม่อุ้มท้องแก่ พ่อได้เริ่มหัดทำกับข้าวเองเพราะไม่อยาก
ให้แม่เดินเยอะไป แต่คร่ำดั้นเกือบไหม้ฉันต้องล้มเลิกไป คงมี
อีกหลายอย่างเกี่ยวกับพ่อที่แม่ยังไม่ได้เล่าให้ฟัง หากแม่จากไป
ฉันจะต้องอยู่กับเรื่องราวของพวกเขาตัวคนเดียวหรืออย่างไรกัน

ฉันรู้สึกปวดร้าวอีกครั้ง วันนี้อารมณ์ของฉันเปลี่ยนฉับพลัน
ไปมาไม่หยุดนิ่ง ทั้งสับสนและเศร้าใจ ไม่ว่าจะอยู่หรือจากไป
ฉันคงไม่มีวันลืมวันนี้ลง

ทันใดนั้น ลู ๆ เสียงเปิดประตูดังขึ้น ฉันรีบลุกขึ้นเพื่อก้าว
ไปข้างหน้า ในที่สุดหมอกก็ออกมาจากห้องผ้าตัด

“ญาติคนไข้คุณกัญญาภคคือท่านใดครับ” หมอถาม

“หนูค่ะ!” ฉันรีบพูดออกไปเสียงดังอย่างลึมตัว หวังว่าหมอ
คงจะไม่ถือโทษฉันและเข้าใจความรู้สึกของคนที่ต้องเผชิญกับ
ช่วงเวลานี้ คุณหมอหันไปมองน้ำรังเล็กน้อย คงเพราะเห็นฉันเป็น

เด็กจึงไม่กล้าแจ้งประกาศสำคัญนี้ด้วยสักเท่าไร ฉันทันทีไม่ได้มองไป
หาน้ำรุ่งจึงไม่เห็นว่าเขาทำสีหน้าอย่างไร แต่พอจะเดาได้บ้างว่าเขา
คงอยากรู้เรื่องของน้ารัตดาใจจะขาด

“น้องเป็นลูกสาวของคนไข้คะคุณหมอ แจ้งผ่านน้องได้เลย
ค่ะ” น้าภคกล่าวกับหมอ

“คุณแม่กระดูกโพลาร้าหัก แต่โชคที่ไม่ได้แทงเข้า
ตำแหน่งสำคัญ ตอนนีหมอส่งคุณแม่ไปห้องพักฟื้นแล้ว เดินตรงไป
เลียวขาวจะเห็นเลย แจ้งชื่อคนไข้ตามเจ้าหน้าที่เพิ่มเติมได้เลยครับ
คุณแม่ปลอดภัยแล้วนะ ยินดีด้วยครับ” ฉันทันทีให้ออกมาทันที
ราวกับเชือนแตก คิดอะไรไม่ออกอีกแล้วนอกจากอยากพบแม่ จึง
รีบสาวเท้าเพื่อออกจากตรงนั้น ก้าวต่อไปได้ไม่เท่าไรนึกขึ้นได้ว่า
ยังไม่กล้าว่าคำขอบคุณกับหมอที่ช่วยคุณแม่ไว้ ฉันทันทีหันหลังแล้ว
เดินกลับไป แต่ก็ต้องหยุดชะงักเพราะได้ยินอะไรบางอย่างเข้า

“...เสียใจด้วยนะครับ คนไข้เสียชีวิตแล้ว น่าจะเพราะ
ตำแหน่งที่ชนอย่างจังกับต้นไม้คือที่ข้างคนขับ คนไข้กระดูก
เชิงกรานและซี่โครงหัก สมองก็ถูกกระแทกกระเทือนรุนแรง ขอแสดงความ
เสียใจอีกครั้งนะคะ”

สิ้นคำพูดของหมอ ฉันทันทีได้ยินเสียงร้องไห้โหยหวนตามมา
เป็นเสียงที่ฉันทันทีไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิตนี้ นั่นก็คือ เสียงร้องไห้
ของดาว

บทที่ ๕

วันเวลาผ่านไปอย่างไม่หวนกลับ ฉันเหม่อมองควันท่าที่
ลอยละล่องไปบนพากฟ้า ยากจะอธิบายถึงความรู้สึกตอนนี้ได้
หลังจากที่หมอบอกว่าแม่จากไป เราต่างก็ร้องไห้ร้องไห้ราวกับฟ้า
จะถล่ม จนแฟนน้ำรังได้แต่ปลอบว่า

“อย่าเสียใจเลยพี่รดดาไปสบายแล้ว” น้ำรังเถียงทันทีว่า
“อยากร้องไห้ก็ต้องรีบร้องในตอนที่ยังมีเวลา เดี่ยวพอจัด
งานศพเมื่อไรคงไม่มีเวลาแม้แต่จะมานั่งเสียใจด้วยซ้ำ” ที่แรกฉัน
ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมน้ำรังพูดแบบนี้ กระทั่งวันงานถึงได้รู้ว่า
งานศพอุ่นวยกว่าที่คิด แม้เราจะจัดงานด้วยความเรียบง่ายแต่
ทำเอาน้ำรังหัวหมุนไปตลอดสี่วันที่ผ่านมา

ก่อนสัปดาห์จะปิดฝาโลง ฉันมองใบหน้าแม่ครั้งสุดท้าย
และเดินออกมา ตอนนั้นร่างแม่คงค่อย ๆ ไหม้ไปตามเปลวเพลิงที่
ลุกไปทั่วจนสลายกลายเป็นเพียงเถ้ากระดูกเหลือให้เห็นต่างหน้า
หวังว่าวิญญาณของแม่จะลอยไปสู่ฟ้า เหลือเพียงแค่คนที่ยังมี
ลมหายใจต้องเดินหน้าใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป

“ดาว”

“ดาวลูก กลับบ้านกัน” ฉันทะเลียวหลังไปมองตามเสียง เป็นพ่อที่เรียกให้ฉันขึ้นรถกลับบ้าน

เมื่ออยู่บนรถกับพ่อสองคน ทำให้รู้สึกเศร้าใจมากที่สุดที่เคย ทุกครั้งที่เดินทางด้วยรถคนนี้ เราจะมีกันสามคนเสมอ แม้หลายครั้งบรรยากาศบนรถจะแยกไปบ้างจากการมีปากเสียงกันบ่อย แต่ตอนนี้ช่างเงียบเหงาและอ้างว้างจนใจหาย คิดย้อนไปถึงวันเกิด อุบัติเหตุ หลังจากนำร่องทำเรื่องที่โรงพยาบาลเสร็จ เธอพาฉันไปส่งที่บ้าน ระหว่างทางนำร่องคุยกับแฟนเรื่องพ่อของฉันว่า

“ขนาดรู้ว่าเมียตัวเองเจ็บจนตายก็ยังมาไม่ได้”

“เพราะยัยแก่นั่นไม่ยอมมาให้กลับหรือเปล่า จนจะลงใจ อยู่แล้วยังบงการไม่เลิก พี่ตรัณก็กลัวแม่เหลือเกิน เป็นลูกชายแท้ ๆ ทำตัวหงอเสียวอย่างนั้น”

“หรือเขากลัวพ่อหรือเปล่าพ่อเขาเป็นทหารหนิ คงกลัวพ่อ ฟาดละมั้ง” นำร่องกับแฟนคุยกันอย่างออกรส โดยลืมเสียสนิทว่า ก่อนหน้านี้ออกกับฉันถึงเหตุผลที่พ่อไม่มาโรงพยาบาลว่าเพราะ พ่อติดธุระที่ทำงาน

คิดถึงเรื่องวันนั้นแล้วฉันจึงถอดรูปของแม่บนตักแน่น กว่าเดิม เบนสายตาไปหาพ่อที่ขับรถ ฉันคิดว่าเขาคือผู้ใช้ถนน ที่ดีที่สุด เขาเป็นคนมีน้ำใจเวลาขับรถเสมอ ใครขอทางก็ชะลอให้ ไปก่อนไม่มีบนแต่กลับชอบพูดไม่ดีใส่คนที่อยู่บนรถด้วยกัน มอง จากมุมมองในรถและนอกรถ ฉันคิดว่า พ่อช่างมีนิสัยแตกต่างกัน เหลือเกิน

ใช้เวลาไม่นานเราก็ถึงบ้าน ฉันมองไปยังบ้านตรงข้าม

วันนี้น้ำภาคและแก้วไม่ได้ไปร่วมงานเผาของแม่ ฉันก็ไม่รู้เหตุผล แต่คิดเอาเองว่าน่าจะเป็นเพราะร่างกายน้ำภาคยังไม่หายเป็นปกติดี ไหนจะสภาพจิตใจอีก ฉันเป็นน้ำภาคก็คงยังไม่พร้อมที่จะไปงานศพของเพื่อนสนิทหรอก

ฉันเดินตามพ่อเข้าไปในบ้าน พ่อนำธูปออกมาจุดเพื่อบอกเจ้าที่เจ้าทางขอเปิดทางให้แม่เข้ามาอยู่ร่วมกันในบ้านหลังนี้ แต่ก่อนจะเข้าจะออกไปเห็นต้องขอใคร ทำไมพ่อก็ไม่มีชีวิตติดต่อง ขออนุญาตคนอื่นเข้าบ้านตัวเองเสียอย่างนั้น จากนั้นฉันจึงส่งรูปแม่ที่อุ้มไว้ตลอดทางให้พ่อวางบนหิ้ง ตามด้วยโกศบรรจุกระดูกแม่ เราสองคนต่างมองไปที่หิ้งเป็นเวลาหลายนาที

“ไปอาบน้ำลิตดาว” จู่ ๆ พ่อก็ไล่ให้ฉันไปอาบน้ำ ฉันทำตามคำสั่งไม่อิดออด แต่พ่อกลับพูดขึ้นต่อว่า

“อย่าให้เห็นว่านอนเล่นไม่ยอมไปอาบสักทีนะ แม่ไม่อยู่ ไม่มีคนให้ท้ายแล้ว รู้ใช่ไหม” ได้ยินดังนั้น ฉันจึง รีบวิ่งขึ้นห้องเพื่อไปอาบน้ำอย่างเร็วไว

ฉันมองเงาตัวเองที่สะท้อนกระจก ผมยุ่งเหยิง มีเหงื่อตามกรอบหน้าเล็กน้อย จริง ๆ แล้วฉันชอบการส่องกระจกก่อนอาบน้ำ เพราะเป็นเวลาได้ครุ่นคิดถึงชีวิตอย่างเงียบ ๆ แต่พักหลังฉันแทบไม่อยากจะเห็นหน้าตัวเองเสียด้วยซ้ำ ถึงพ่อก็เคยบอกว่าฉันเป็นเด็กหน้าไม่ค่อยรับแขกเท่าไร แต่ช่วงนี้ฉันสัมผัสได้ถึงใบหน้าหม่นหมองที่แสดงออกเลยว่าทรมานอยู่ในใจ ฉันไม่มีความสุขเลย แม้แต่ชนิดเดียว ไม่อาจทนเห็นแวตจั่วไร้ความสดใสแบบนี้เลย ฉันสงสารตัวเองที่มีชะตากรรมเช่นนี้ จู่ ๆ แม่ก็จากไปแบบไม่ทัน

ตั้งตัว หรือชาติที่แล้วฉันไปทำกรรมอะไรไว้ถึงได้กำพร้าแม่ตั้งแต่
อายุเท่านี้ คิดไปสักพัก น้ำตาฉันก็ไหลออกมาอีกครั้ง ไหนน้ำรุ่ง
บอกว่าเดี๋ยวก็ไม่มีเวลาจะเสียใจ ทำไมตอนนี้แค่มองหน้าตัวเองยัง
ทำให้รู้สึกแย่ ต้องใช้เวลานานขนาดไหนถึงจะทำให้ยอมรับได้เสียที
หลังอาบน้ำเสร็จ ฉันมาที่ห้องครัวเพื่อกินข้าวเย็น ก่อนขึ้น
รถกลับจากงานศพน้ำรุ่งเดินมาบอกลาและยื่นอุ้งกับข้าวให้เรา
สองคนพอลูก

“กลับไปจะได้พักผ่อนไม่ต้องแหวะหาของกินอีก” เธอว่า
เช่นนั้น

ฉันเดินไปเกาะกับข้าว มีผัดผักรวมมิตรและแกงมัสมั่น เห็น
เมนูถึงกับถอนหายใจ น้ำรุ่งคงไม่รู้ว่าฉันไม่ชอบกินผักและแกง
กลิ่นแรงเท่าไร เทกกับข้าวใส่จานเสร็จจึงไปทอดไข่ดาว

“กินไม่ได้อีกละสิ” พ่อพูดขึ้น คงเพราะเห็นฉันถือจานใส่
ไข่ดาวมาวางไว้บนโต๊ะและยังพูดต่อว่า

“แม่เรานี้ละ ไม่ยอมสอนลูกกินผัก เลือกกินแบบนี้ไม่ดี
หรือรู้มั๊ย” ฉันพยักหน้ารับและนั่งลงเพื่อกินข้าว ต่างฝ่ายต่าง
นั่งกินเงียบ ๆ เมื่อพ่อกินเสร็จก็ลุกไปดูทีวีต่อ พ่อฉันอิมบ้างจึงนำ
จานทั้งหมดไปล้างต่อ ถ้าแม่ยังอยู่เธอจะเป็นคนล้างจานให้ทั้งหมด
โดยมีฉันช่วยนิดหน่อยเท่านั้น ต่อจากนี้ฉันคงต้องรับหน้าที่
หลาย ๆ อย่างในบ้านแทนแม่ รู้สึกเหมือนตัวเองโตไปอีกขั้นแล้วสิ

ฉันมองนาฬิกาติดผนังเป็นเวลาเที่ยงคืนแล้ว แม่พรุ่งนี้ต้อง
ไปโรงเรียนแต่ตากลับสว่างจ้า ปกติพอได้ทั้งตัวลงนอนฉันจะหลับ
อย่างง่ายดาย แต่คืนนี้ทำอย่างไรก็นอนไม่หลับ ภาพทรงจำของฉัน

กับแม่ไหลเข้ามาในหัวไม่หยุดนิ่ง เรื่องราวเหล่านั้นคือความงามที่ ทำให้เศร้าหมอง เพราะแม่ของฉันทกลายเป็นแค่ความทรงจำในชีวิต ฉันทไปเสียแล้ว

ฉันทตัดสินใจลุกจากเตียงเพื่อออกไปตีมนมอุ่น ๆ ให้หลับสบายเหมือนที่แม่เคยทำให้ หมุนลูกบิดประตูห้องนอนให้เบาที่สุด เพราะกลัวจะรบกวนพ่อ แต่เสียงของพ่อที่เล็ดรอดเข้ามามาก่อนจะได้ ออกไป ทำให้ฉันทงัดประตูดอไว้เพื่อแอบฟัง

“ช่วงนี้ยังไปไม่ได้หรอกครับพ่อ ผมไม่อยากจะดาวอยู่บ้านคนเดียว มันอันตราย... ผมไม่อยากจะลุกหยุดเรียนเวลาตามงานจะลำบาก... ผมไม่ได้อยากจะไม่ไปเรียนนะ...ผมเลือกบ้านเราก่อนเสมออยู่แล้วครับ แค่นี้พอกับแม่ยังไม่พอใจอีกหรือไง” เสียงพ่อเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ ฉันทกำลูกบิดแน่น ด้วยความหวาดกลัว

“เดี๋ยวผมจะรีบไปพอรุ่งนี้แล้วกัน” น้ำเสียงพ่อเบาลง ฉันทไม่ได้ออกจากห้อง เลยไม่รู้ว่่าสีหน้าท่าทางของเขา

“โอ้เว้ย!” จู่ ๆ พ่อก็สลดเสียงดังลั่น ตามด้วยเสียงแก้วแตกกระจาย ฉันทตกใจจึงรีบปิดประตูห้อง ก้าวขึ้นเตียงนอนอย่างรวดเร็ว เสียงเคาะประตูดังขึ้นปลุกให้ฉันทลืมตาตื่น แสงแดดเริ่มแยงตาเพราะเข้าเสียแล้ว ฉันทเดินไปเปิดประตูเพียงนิดเดียว เพราะยังรู้สึกหวาดกลัวกับเหตุการณ์เมื่อคืนพอสมควร

“วันนี้ไปนอนบ้านแก้วนะดาวพ่อต้องไปหาปู่กับย่า พ่อจะเดินไปบอกน้าภักดีไว้ให้ แล้วรีบอาบน้ำเรียนนะ อย่าให้ต้องรอนนะลูกเดี๋ยวมืด” ฉันทพยักหน้ารับและรีบจัดการธุระส่วนตัวทันที ฉันทคิดว่าพ่อคงรู้ว่่าบรรยากาศเวลาที่ครอบครัวเราไปเยี่ยม

ปู่และย่ามันไม่ค่อยดีเท่าไร จึงมักมีแค่พ่อที่กลับชลฯนุรีบ้านเกิดของ
เขาบ่อย ๆ ฉันกลัวปู่กับย่ามาก พวกเขาชอบดุฉันเสมอเพราะเป็น
คนเข้มงวดมาก ฉันจึงปฏิเสธทุกครั้งทีพ่อชวนไปด้วยกัน และครั้ง
นี้ต่อให้พ่อนึกอยากพาฉันไปด้วยสักแค่ไหน ฉันก็คงไม่มีวันกลับ
ไปเจอพวกท่านอีกอย่างแน่นอน

children

© childrenlitwu2022

© childrenlit

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

wu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2

ndrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childre

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

©

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

...๑๖๖

บทที่ ๖

ฉันเอาโบขาวมาผูกเป็นลิ่งสุดท้ายก่อนตรวจความเรียบร้อยบนร่างกายตัวเอง จากนั้นหยิบกระเป๋า และเดินไปยังโต๊ะกินข้าวที่มีใจกว้างไว้ แม่ไม่โรยพริกไทยบนใจให้ฉันอีกแล้ว เธอมักจะรู้เสมอว่าฉันชอบพริกไทยมาก แต่นี่สองครั้งแล้วที่แม่ลืมหิวต่างหากที่ไม่ชอบพริกไทยไม่ใช่ฉัน เพราะว่าเธอกินเผ็ดไม่ได้ พยายามไม่คิดน้อยใจแม่ อุบัติเหตุอาจทำให้แม่หลงลืมไปบ้างถึงหมอไม่ได้บอกว่าสมองหรือความจำเสียหายอะไรก็เถอะ แต่เดาเองว่าคงมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ฉันและแม่ต่างต้องปรับตัวไปด้วยกัน ฉันดึงเก้าอี้ออกเพื่อทิ้งตัวนั่งเตรียมกินข้าว แต่เสียงบทสนทนาหน้าประตูบ้านทำให้ต้องเหลียวหลังไปมองก่อน เป็นเสียงลุงดรณนี่เอง ไม่รู้มาทำอะไรตั้งแต่เช้านี้ ฉันจึงเปลี่ยนใจจากที่นั่งรอแม่เดินไปทักทายพ่อของเพื่อนสนิทบ้านตรงข้ามแทน

“สวัสดีค่ะลุงดรณ”

“สวัสดีน้องแก้ว วันนี้ลุงฝากดาวนอนด้วยคนนะ ลุงต้องกลับชลบุรีไม่อยากจะดาวอยู่บ้านคนเดียว”

“ได้ค่ะ” ฉันตอบและส่งยิ้มกว้าง ไม่ได้นอนกับดาว

มาส์กพักแล้วรู้สึกตื่นเต้นไม่น้อย ลุงดรงค์ยิ้มให้และกล่าวต่อว่า

“ใกล้เสร็จหรือยังล่ะ วันนี้ลุงจะไปส่งดาว แก้วไปด้วยกัน
มัย”

“ไปค่ะ! หนูขอกินข้าวก่อนได้ไหมคะ เดี่ยวจะรีบกินเลยค่ะ”

“ได้สิ เสร็จแล้วเดินไปที่บ้านเลยนะ” ลุงดรงค์พูดจบก็เดิน
กลับไปบ้านตัวเอง

ลุงดรงค์เป็นคนชลบุรีวันนี้คงกลับบ้านเกิดเพื่อเยี่ยมพ่อ
ที่เป็นทหาร อาจเพราะแบบนี้ลุงดรงค์ถึงเดินหลังตรงเหมือนทหาร
ตลอดเวลา เขาเป็นคนเข้มงวดมาก ดาวเล่าให้ฟังว่า เธอเคยนั่งดู
ซีรีส์เกาหลีหลังกลับมาจากโรงเรียนเพลินจนลืมอาบน้ำไม่ได้ถอด
กระทั่งถุงเท้านักเรียน ลุงดรงค์กลับมาเจอเลยดุเสียยกใหญ่ ดาวจึง
เช็ดหน้าไม่กล้าอยู่ในชุดนักเรียนเวลาถึงบ้านสักนาทีเดียว
ต่างจากฉันที่มักจะสวมชุดนักเรียนตั้งแต่เข้าชั้นกินข้าวเย็นเพราะ
ขี้เกียจเปลี่ยนเสื้อผ้า

“แม่...แม่!” แม่ยืนนิ่งเหม่อลอยจนฉันต้องเรียกชื่อถึงสอง
ครั้งถึงจะตอบรับ

“มีอะไรเหรอแก้ว รีบไปกินข้าวเถอะจะ เดี่ยววิจิกหายร้อน”
แม่หันมาพูดกับฉัน และเดินนำเข้าไปในครัว

หลังจากที่เกิดอุบัติเหตุฉันและแม่พูดคุยกันน้อยลงมาก
หลายครั้งยังเผลอเรียกชื่อฉันเป็นดาวอีก ไหนจะรสชาติอาหารที่
เปลี่ยนไปเป็นจืดชืดทั้ง ๆ ที่ตัวเองเปิดร้านอาหารไทยที่ขึ้นชื่อด้าน
รสจัดจ้าน ทำเอาอดคิดไม่ได้ว่าวิญญานแม่ดาวเข้าสิงแม่ฉัน
หรือเปล่า เพราะน้ำรั้ดต้ามักจะทำอาหารจืด ๆ เพราะดาวชอบ

ฉันเคยไปร่วมวงกินข้าวที่บ้านนั้น ทำเอาอยากหยิบน้ำพริกไปกินด้วย สงสัยอาหารบ้านฉันวันนี้จะถูกใจดาวแล้วละมัง แม่ทำอาหารจิตเหมือนน้ำรดตาขึ้นทุกวัน

ฉันกินใจทั้งหมดอย่างรวดเร็วเพราะกลัวดาวและลุงตรัดจะคอย เตรียมหยิบจานไปวางไว้ในอ่างแต่แม่กลับบอกให้รีบไปเดี๋ยวบ้านนั้นจะรอนาน เรื่องล้างจานเป็นอีกสิ่งที่คุณรู้สึกว่าคุณแม่เปลี่ยนไปจากเดิม เพราะเรามีกันสองคนแม่ลูก จึงตกลงจะช่วยกันทำงานบ้านทุกอย่าง จานกินเสร็จแล้วต้องรีบล้างอย่างองเอาไว้ให้เป็นภาระของคนใดคนหนึ่งเท่านั้น กลับกันตอนนี้แม่ดันทำงานบ้านจนเรียบริ้วคนเดียวหมด แม้ฉันจะขอทำเองหลายครั้งแต่เธอปฏิเสธเสมอ หรืออาจเพราะแม่ยังไม่ได้กลับไปเปิดร้านอาหารที่ทำอยู่ประจำ จึงต้องทำงานบ้านแก่เปื่อยก็เป็นได้

ฉันบอกคุณแม่ เธอส่งยิ้มให้และเดินไปล้างจานต่อ ทุกคราคุณแม่จะอวยพรขอให้ฉันสนุกกับการไปโรงเรียน แม่อาจลืมว่าทุกครั้งที่คุณเดินทางออกจากบ้าน แม่จะเป็นนางฟ้าที่แสนพิเศษของคุณเสมอ แต่จากนี้คงไม่มีอีกแล้ว

ฉันเดินไปบ้านตรงข้าม เห็นลุงตรัดยืนอยู่ข้างรถ

“แก้วรอบนรถเลยลูก ดาวหาของอยู่เดี๋ยวก็ออกมาแล้วละเตือนแล้วว่าให้เช็กของดี ๆ ยังพลาดได้ เดี่ยวจะพาเพื่อนสายเอานะเนี่ย” พุดพลางมองนาฬิกาข้อมือ

“ไม่เป็นไรคะ ปกติไปโรงเรียนเองหนูสายตลอดค่า”

ฉันพุดติดตลก แต่ก็เป็นเรื่องจริง เพราะฉันตื่นช้ากว่าดาวจะติตรถลุงตรัดที่ไปส่งดาวทุกวันก็ไม่ได้ บ้านนี้เขาออกเช้า

เป็นประจำ ส่วนฉันต้องเดินทางไปเองด้วยรถวินและรถสองแถว เป็นความลำบากที่ซนเสียแล้ว เพราะแม่ไปส่งไม่ได้ เธอต้องเตรียมตัวไปเปิดร้านอาหารแต่เช้า

ฉันและลุงดรณ์เข้าไปนั่งรอดาวในรถ เราไม่ได้คุยอะไรกันอีก ลุงดรณ์เล่นโทรศัพท์มือถือ ส่วนฉันก็นั่งมองประตูบ้านรอดาวออกมา แม่เคยเล่าให้ฟังว่าลุงดรณ์เป็นคนเก่ง ฉลาด และยังมีความเป็นผู้นำสูง เขาทำงานอยู่บริษัทธนาคารในตัวเมือง ดาวจึงต้องตื่นเช้าเพื่อติดรถพ่อไปโรงเรียน ไม่นานดาวก็ออกมาจากบ้าน เธอวิ่งขึ้นรถกอดกระเป่าในอ้อมแขน ทิ้งตัวลงนั่งพลงหลบหายใจแรง คงกลัวพ่อว่าอีกล่ะสิถึงได้รับจนเหนื่อยแต่เช้าขนาดนี้

“ลืมอะไรล่ะดาว พ่อบอกตลอดว่าให้เช็กดี ๆ แม่ไม่อยู่แล้วอย่าเอานิสัยไม่รอบคอบติดตัวมาด้วยสิ อะไรไม่ดีก็คืนไปบ้าง” ลุงดรณ์พูดระหว่างถอยรถออกจากบ้าน ดาวไม่ตอบอะไรเธอแค่คาดเข็มขัด

“แม่เป็นยังไงบ้างน้องแก้ว ยังเจ็บอะไรตรงไหนมัย” ลุงดรณ์ถามขึ้น

“ดีขึ้นเยอะแล้วค่ะ ไม่นานคงกลับไปเปิดร้านได้แล้ว”

“มีอะไรให้ช่วยก็บอกลุงนะ ไม่ต้องเกรงใจเราอยู่ตรงข้ามกัน”

“ค่ะ” ฉันตอบ

“ดาวคัดจีนเสร็จหรือยัง แก้วเหลืออีกตัวยังไม่ทำเลย ชี้่เกี่ยจอะ”

“เสร็จแล้ว ๆ ทำตั้งนานแล้ว กลัวงานแม่จะยุ่งจนลืมอะ

เลยรีบทำก่อน”

“ขยันมาก” ฉันพยายามเลี่ยงบทสนทนาเกี่ยวกับน้ำรัดดา ถึงตอนนี้ดาวจะไม่แสดงออกเท่าไร แต่เสียงร้องไห้ของเธอวันนั้น ทำให้ฉันรู้ว่าดาวใจสลายขนาดไหน

“ขยันจริงเหรอแก้ว ไม่เห็นจะอ่านหนังสือเลย วางทีวีรับ โทรศัพท์ตลอด” ลุงดรันพูดสวนขึ้น

“จริงค่ะลุงดรัน ในห้องเราดาวเก่งเงินที่สุดแล้วค่ะ จำศัพท์ ได้เป๊ะ ๆ ครุ่นชมตลอดนะคะ” ลุงดรันไม่ตอบอะไรต่อเพียงแค่ว่า หัวเราะกับคำพูดฉัน ส่วนดาวเอี้ยวตัวมาส่งยิ้มให้แทนคำขอบคุณ ที่กล่าวชมเธอ

วันนี้รถไม่ติดเท่าที่คิดใช้เวลาไม่นานก็ถึงโรงเรียน ลุงดรัน ยื่นเงินค่าขนมให้ดาวจำนวนที่มากกว่าฉันที่ได้จากแม่ทั้งสัปดาห์ รู้สึกอิจฉาขึ้นมาทันที แต่จู่ ๆ เขาก็ยื่นให้ฉันด้วยเหมือนกัน อาจ น้อยกว่าดาวแต่ก็เยอะพอสมควร

“ลุงให้น้องแก้วไว้ซื้อขนมกิน”

“ไม่เอาหรอกค่ะหนูเกรงใจ”

“ผู้ใหญ่ให้ก็ต้องรับนะ ลุงฝากดูแลดาวด้วยนะแก้ว” ฉัน กกล่าวคำขอบคุณและรับเงินมา แล้วจึงลงจากรถไปหาดาวที่ยืน รออยู่ มีเงินกินขนมเพิ่มละวันนี้

“ลุงดรันใจดีจังวันนี้” ฉันคุยกับดาวระหว่างเดินไป ห้องเรียน

“กับคนอื่นเขาก็ดีตลอด” ดาวตอบเสียงค่อย เหมือนแค่บ่น กับตัวเองมากกว่าพูดกับฉัน ฉันได้แต่เงยบไปตลอดทาง ที่ดาวพูด

ก็คงจริง ลุงดรินใจดีกับฉันแต่กลับพูดจาใจร้ายกับดาว ทั้ง ๆ ที่ดาว
เป็นเด็กดีมาตลอด ฉันนี่ลืชอบหาเรื่องปวดหัวให้แม่ไม่เว้นวัน ถ้า
ลุงดรินมีลูกแบบฉันจะไม่อกแตกตายหรือยัง

หลังเข้าแถวเคารพธงชาติเสร็จ เราเดินเข้าห้องรอนั่งเรียน
คาบแรก เสียงออดดั่งขึ้นเป็นสัญญาณบอกเวลาเข้าเรียน จากนั้น
ครูประจำวิชาได้เตรียมตัวสอน เอมมองไปรอบห้องเหมือนหา
อะไรสักอย่างจากนั้นก็หยุดสายตาไว้ที่ข้าง ๆ ฉัน

“ดารินทร์เป็นยังไงบ้าง มาเรียนไหวหรือลูก” สายตาของ
เพื่อนเกือบทั้งห้องมองมาทางเรา ดาวพยักหน้าตอบและส่งยิ้มให้
ครูตามประกาศคนพูดไม่เก่ง

“แล้วแม่ไปรถชนได้ยังไงกันนะ เธอก็ระวัง ๆ นะ สมัยนี้
ขับรถกันน่ากลัว ครูเสียใจด้วยนะจ๊ะ” พูดจบเธอก็เดินจากไป
เหลือเพียงแต่บรรยากาศหม่นหมองที่ยังอยู่ตรงนี้ไม่ไปไหน

เวลาเหมือนจะผ่านไปไว แต่ก็ช้าสำหรับบางคน โดยเฉพาะ
วันที่มีเรื่องกวนใจตลอดวัน เราเรียนทั้งหมดห้าวิชา เท่ากับมีครู
ประจำวิชาถึงห้าคนแต่ไม่มีสักคนที่ไม่เดินมาถามดาวเรื่องแม่
ของเธอ ฉันต้องเห็นดาวต้องเจอคำถามเดิมซ้ำ ๆ อย่าง

“แม่รถชนได้อย่างไร...แม่อายุเท่าไร...แม่เสียที่ไหน...ที่
โรงพยาบาลหรือ” ดาวต้องตอบทุกคำถาม ซ้ำ ๆ ฉันอยู่กับดาว
มาตั้งแต่เด็กจึงรู้ยิ่งกว่าใครว่าดาวแทบจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว

“ดาว”

“ว่าไงแก้ว” เธอตอบเสียงค่อย

“ไม่เป็นไรนะ เดียวก็ได้กลับบ้านแล้ว กลับบ้านเรากันนะ”

children

© childrenlitwu2022

© childrenlit

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2

wu2022

© childrenlitwu2022

ndrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

© childre

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

©

© childrenlitwu2022

© childrenlitwu2022

...๑๖๖

บทที่ ๗

สายลมปะทะใบหน้า สองมือกอดกระเป๋านักเรียนแน่น ฉันและแก้วอยู่บนรถสองแถวเพื่อเดินทางกลับบ้าน คืนนี้ฉันนอนกับเธอเพราะพ่อต้องกลับชลบุรีไปหาปู่กับย่า ไม่รู้ทำไมคนที่ติดบ้านอย่างฉันถึงรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูกตอนพ่อให้ไปนอนที่อื่นราวกับว่าทุกคืนที่ผ่านมาช่างน่าอึดอัดใจจนรอให้ถึงคืนนี้แทบไม่ไหว ฉันและแก้วคงมีเรื่องให้คุยกันไปตลอดทั้งคืน

“ดาวหิวรึยัง” แก้วโน้มตัวมาพุดที่ข้างหูฉัน เพราะเสียงลมดังมากจนแทบบดบังเสียงแก้วไปได้หมด

“นิดนึ่ง” ฉันตอบ

“แต่แก้วหิวแล้วท้องร้องจะดังกว่าเสียงลมอีก” ฉันหัวเราะลั่น

“วันนี้ดูหนังกันนะ” แก้วชวน

“เอาสิ”

หลังจากตอบรับคำชวน แก้วยิ้มกว้างทันที วันนี้คงได้ดูหนังสยองขวัญที่แก้วชอบตามเคย เธอมักจะเก็บไว้ดูเวลาฉันมานอนด้วยเสมอ เพราะในความชอบยังมีความกลัว ฉันเองก็

กล้วยหนังแบบนี้ไม่ต่างกัน แต่เสียงกรีดร้องและแววตาตื่นตระหนกของแก้ว ทำเอาฉันตลกจนหมดความกลัวทุกที คืนนี้ของเราคงสนุกน่าดู

หลังจากสองแถว เราเลือกเดินเข้าบ้านแทนนั่งรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง เพราะอากาศกำลังดี มีลมพัดเบา ๆ พาไปไม่พลັไหว เราเดินเคียงคู่กันบนฟุตบาทไม่รีบร้อน

“ดาวระวัง!”

“เหวอ!” ฉันไม่ทันมอง เดินเหยียบแฉ่งน้ำบนฟุตบาทเข้าจนน้ำที่ขังอยู่กระเด็นมาโดนขา คิดถูกไหมเนีย ที่เดินเข้าบ้าน...

“ตายแล้ว มีพิษขุมัยดาว ขาเลอะหมดเลย” แก้วถามฉันจึงพยักหน้าตอบ หยิบกระดาษชำระที่พกไว้ออกมาเพราะน้ำโดนเข้าที่ขาด้านหลัง จึงเอ้อมไปเช็ดค่อนข้างลำบาก แก้วเห็นเลยย่อตัวไปเช็ดให้แทน

“เดินเข้าบ้านที่ได้เรื่องเลย ดาวผู้นำสงสาร” ฉันหัวเราะออกมา ชุ่มช้ำมจนได้เรื่องเข้า ดีหน่อยใกล้ถึงบ้านแล้วทนเฉอะแฉะไม่นานเท่าไร

“ลืมบอกแม่ไว้เลยอะว่าจะกินอะไรบ้าง” แก้วพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรหรอก กินได้หมดเลย”

“แน่ใจหรือ เตียวตัวเองก็กินไม่ได้เหมือนรอบที่แล้ว เจอขนมจีนแกงเขียวหวานเข้าไป” ย้อนความหลังแล้วหัวเราะออกมาพร้อมกันทันที วันนั้นน้ำภาคทำขนมจีนแกงเขียวหวานอร่อยมากแต่เผ็ดจนทำเอาน้ำหูน้ำตาไหลไม่หยุด น้ำภาคคิดว่าพริกแกงสำเร็จรูปที่ซื้อมาไม่เผ็ดมากจึงใส่ไปเยอะเข้มข้นถึงใจ เธอขอโทษฉันใหญ่

บอกครวหน้าจะตำพริกแกงเองเพื่อน้องดาว ฉันส่งยิ้มให้น้ำภาค
ทั้งน้ำตาและหน้าแดง ๆ จากความเผ็ดที่ออกไปถึงหู

เมื่อเดินมาถึงซอยบ้านเรา ฉันกับแก้วแยกย้ายกันไปบ้าน
ของตัวเอง เพราะต้องไปหยิบของใช้ส่วนตัวก่อนจึงจะตามไปที่หลัง
ฉันถอดรองเท้าและเดินเข้าไปในบ้าน พอไม่มีใครอยู่บ้านก็ช่าง
เงิบเหงา เงียบจนรู้สึกไม่ชินเสียเลย ทุกครั้งที่กลับมาบ้านจะเจอ
แม่อยู่เสมอ ถ้าเธอยังอยู่ตอนนี้อาจจะกำลังกวาดบ้าน รดน้ำต้นไม้
ที่สวน หรือกำลังทำกับข้าวรอฉันและพ่อกลับมาถึงบ้าน บ้านที่ไม่มี
แม่อยู่ ก็ไม่อาจเรียกว่าบ้านได้สำหรับฉัน ฉันรีบเก็บของเพราะ
ความเงิบเหงาเริ่มกัดกินหัวใจและรีบไปบ้านตรงข้ามทันที

ฉันเดินเข้าไปในบ้านแก้ว ไม่มีใครอยู่ที่ห้องรับแขกเลย
แก้วคงอยู่ในห้องของเธอ ส่วนน้ำภาคอาจอยู่ในครัวที่ประจำ ฉัน
ค่อนข้างคุ้นเคยกับบ้านนี้เพราะมาเล่นกับแก้วตั้งแต่เด็ก ถึงแม้
จะมีแค่แก้วกับน้ำภาคอยู่ด้วยกันแค่สองคน แต่ความอบอุ่นก็แผ่ซ่าน
ไปทั่วจิตใจ ฉันสัมผัสได้ถึงมวลความรักที่รายล้อมทั่วบ้าน ไม่ว่า
จะมาที่นี่กี่ครั้งฉันก็รู้สึกดีเสมอ ฉันไล่สายตาไปยังกรอบรูปที่วาง
เรียงรายบนตู้โชว์ ทั้งรูปของแก้วตอนเด็ก ๆ ที่มีพ่ออุ้มอยู่ ถัดมา
เป็นรูปงานแต่งของน้ำภาคและพ่อแก้ว ทั้งสองยืนชิดใกล้ยิ้มหวาน
ให้กล้อง ตอนเด็ก ๆ ฉันเคยถามแม่ว่างานแต่งงานของพ่อกับแม่
เป็นอย่างไร แม่มักจะเปลี่ยนเรื่องเสมอ จนโตมาแม่ถึงเล่าให้ฟังว่า
แม่กับพ่อไม่ได้แต่งงานกัน ไม่มีงานรื่นเริงเลี้ยงฉลองอะไรทั้งนั้น
เพียงอยู่ด้วยกันมาสักพักใหญ่จากนั้นพ่อจึงพาแม่ไปจด
ทะเบียนสมรส แม่ไม่เคยบอกว่าทำไมถึงไม่มีงานแต่งเกิดขึ้น แต่

สัมผัสได้ว่าเธอเศร้าใจไม่น้อย

ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้ จึงละลายตาไปยังต้นตอเสียง เป็นน้ำกักเองที่เดินเข้ามาหา ฉันส่งยิ้มกว้าง กำลังจะยกมือไหว้ แต่จู่ ๆ เธอก็เข้าสวมกอดแน่น เพราะไม่ได้ตั้งใจตกใจไม่น้อย น้ำกักคงใจหายมากตอนรู้ว่าแม่จากไป พอเจอหน้าฉันเข้าเลยเกิดอารมณ์อ่อนไหวขึ้นได้ ถึงเราจะสนิทกันพอสมควรก็ใช่ว่าจะเคยถึงขั้นสวมกอดกันแบบนี้ ฉันเลยได้รู้ว่าอ้อมกอดของน้ำกักอบอุ่นเหมือนตอนที่ได้กอดแม่เลย

ความเป็นแม่คงมีมนตร์วิเศษที่ทำให้คนรอบตัวสัมผัสได้ถึงความรู้สึกสบายใจ การกอดกันครั้งแรกของฉันและน้ำกักจึงอบอุ่นแต่ไม่อึดอัดจนเกินไป และก็ต้องตกใจอีกรอบ เพราะจู่ ๆ สัมผัสเปียกชื้นเกิดขึ้นที่ไหล่ของฉัน น้ำกักร้องไห้...ไม่รู้ทำไมน้ำกักถึงร้องไห้ออกมา เธอสะอึกสะอื้นจนตัวโยน

“น้ำกักคะ โอเคหรือเปล่าคะ” เธอร้องให้หนักเสียงดังยิ่งกว่าเดิม น้ำกักร้องไห้จนแก้มต้องเดินมาดู และมองด้วยความมีนง

“แม่เป็นอะไร ร้องให้ทำไมละแม่ ดาวตกใจหมดแล้วเนี่ย” แก้วลูบไหล่ น้ำกัก และพยายามดึงตัวแม่ออกมา คงเกรงใจฉันที่จู่ ๆ น้ำกักก็ร้องไห้ใส่เสียใหญ่โต แต่น้ำกักก็ยังนิ่งไม่ยอมละแขนออกไป ฉันพยายามจะพูดปลอบใจแต่ก็นึกคำพูดไม่ออก จู่ ๆ ความรู้สึกเศร้าตีตื้นในอก เสียงสะอื้นเริ่มจุกอยู่ที่ลำคอ อ้อมกอดของน้ำกักอบอุ่นเกินไป จึงทำให้ฉันคิดถึงแม่จับใจ น้ำกักเริ่มนิ่งขึ้น เธอผละตัวออกเปลี่ยนมาเป็นโอบมือไว้ที่แก้มสองข้างของฉัน

“ดาวเป็นยังไงบ้าง ทำไมผมมอง หือ ไม่ยอมกินข้าว
อีกแล้วหรอ”

“พ่อทำอะไรดาวหรือเปล่า เขาไม่ได้ตีหนูใช่ไหมลูก”

“คิดถึงดาวนะ คิดถึงดาวมาก ๆ เลยนะลูก”

“หรือถ้ากับข้าวไม่ถูกใจ ก็มาหาแม่นะ อยากกินข้าวฝีมือ
แม่ มั้ย” แม่... น้ำกัคไม่เคยแทนตัวเองว่าแม่มาก่อน ฉัน
ประหลาดใจ แต่ก็รู้สึกอบอุ่นใจไปพร้อมกัน ที่ผ่านมาแม่คงเล่าเรื่อง
ในบ้านให้น้ำกัคฟังเยอะพอสมควร น้ำกัคถึงได้ถามตั้งแต่อาหาร
การกินยันเรื่องของพ่อ ฉันรู้สึกตื่นตันเหลือเกิน ทั้งอ้อมกอด ทั้ง
คำพูดดี ๆ จากน้ำกัค ทำให้วันที่แย่ของฉันเปลี่ยนไปราวกับ
สวรรค์บันดาล

ฉันหวังว่าความรู้สึกดีแบบนี้จะอยู่กับฉันเสมอ ฉันจะได้
เข้มแข็งให้มากกว่าหลายวันที่ผ่านมา

บทที่ ๘

ฉันกลับมาถึงบ้านได้ยินเสียงกุกกักจากห้องครัว เดินไปตามเสียงเห็นแม่กำลังยืนหันหลังทำอะไรบางอย่าง ค่อย ๆ ย่องเบาไปหาแล้วรีบกดเข้าที่เอว

“กลับมาแล้วคะ” ฉันตกทนายแม่ด้วยเสียงร่าเริง ส่งยิ้มกว้างไปให้แม่ แม่ส่งยิ้มกลับมาให้และเอวแต่ชะเง้อไปข้างหลังของฉัน “แล้วดาวล่ะ ไม่ได้กลับมาพร้อมกันหรือ”

“ไปเอาของ เดี่ยวสักพักก็คงมาแล้วคะ” แม่ได้ยืนดั่งนั้นจึงกลับไปจัดของบนชั้นต่อ ฉันจึงเดินไปเข้าห้องนอนของตัวเอง

ฉันจัดที่นอนให้ดาว เพราะเราตัวเล็กทั้งคู่จึงนอนด้วยกันได้สบาย ๆ และคืนนี้ยังมีนัดดูหนังผีก่อนนอน จึงชนตุ๊กตาที่เก็บไว้บนชั้นมาวางเรียงบนเตียงจนเต็มจะได้ไม่รู้ลี้กวังเวงเกินไป พอไม่มีอะไรทำต่อก็ได้แต่เหม่อมองออกไปยังหน้าต่างห้อง เห็นต้นไม้พัดไหวไปตามแรงลม เหมือนว่าฝนกำลังจะตั้งเค้าอีกแล้ว เมื่อตอนกลางวันคงตกไปแล้วรอบหนึ่ง ระวังเดินเข้าบ้านดาวถึงได้เปลอเหยียบเข้าที่แฉ่งน้ำจันโคลนเลอะเต็มขา

ฉันเอื้อมมือไปเปิดหน้าต่าง หลับตาลง สัมผัสสายลมที่

ปะทะบนใบหน้า ฤดูฝนนี้เกิดเรื่องราวมากมายจนไม่ทันตั้งตัว มีเหตุการณ์สารพัดเข้ามาในชีวิตยิ่งทำให้ฉันไม่ชอบฤดูนี้ ฉันส่งสารดาวที่ต้องเสียแม่ไป ส่งสารแม่ที่กลายเป็นคนไม่สดใสเท่าเดิม และส่งสารตัวเองที่คนรอบตัวเปลี่ยนไปจนน่าใจหาย หวังว่าฤดูถัดไปทุกอย่างจะดีขึ้นกว่านี้สักนิดก็ยังดี

“น้ำภาคคะ...” ได้ยินเสียงดาวลอดเข้ามาจากข้างนอก และยังมีเสียงร้องไห้หนักหน่วงของแม่ร่วมด้วย ฉันไม่รอช้ารีบปิดหน้าต่างอย่างเร็ว

“โอ๊ย!” เพราะไม่ทันระวังหน้าต่างจึงหนีบเข้า สะบัดมือคลายความเจ็บระหว่างที่วิ่งออกไปตามเสียงที่ได้ยิน

ภาพตรงหน้าทำเอาฉันงงไปชั่วขณะ แม่ร้องให้เสียงดังขบหน้าอยู่บนไหล่ดาว ดาวมีสีหน้าตื่นตระหนกยิ่งกว่าตอนที่ฉันตกใจจากในหนังผีเสียอีก เธอคงไม่เข้าใจว่าแม่ร้องให้ทำไม ฉันเองก็ไม่อาจคาดเดาได้ แต่คิดว่าคงเพราะแม่เห็นหน้าดาวแล้วคิดถึงน้ำรดตาเลยรู้สึกเศร้าขึ้นมา ฉันจึงเดินเข้าไปปลอบแม่

“แม่เป็นอะไร ร้องให้ทำไมล่ะแม่ ดาวตกใจหมดแล้วเนี่ย” พุดพลางลูบไหล่แผ่วเบา ฉันทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะต้องทำตัวอย่างไรดีกับสถานการณ์ตรงหน้า แต่สักพักแม่ก็นิ่งขึ้น เหลือเพียงแค่น้ำตาไหลอยู่ที่แก้มสองข้าง เธอปล่อยมือออกจากอ้อมกอดเปลี่ยนมาเป็นอ้อมมือไว้ที่แก้มของดาวแทน

“ดาวเป็นยังไงบ้าง ทำไมผมอมลง หือ ไม่ยอมกินข้าวอีกแล้วหรอ”

“พ่อทำอะไรดาวหรือเปล่า เขาไม่ได้ตีหนูใช่ไหมลูก”

“คิดถึงดาวนะ คิดถึงดาวมาก ๆ เลยนะลูก”

“หรือถ้ากับข้าวไม่ถูกใจ ก็มาหาแม่นะ อยากรินข้าวฝีมือแม่มี๊” แม่แสดงความห่วงใยต่อดาวมาก จู่ ๆ ความรู้สึกน้อยใจก็ตีตื้นออกมา ฉันอยากได้รับความอ่อนโยนนี้จากแม่บ้าง เพราะอิจฉาจนทนไม่ไหวจึงเดินหนีออกมาจากภาพตรงหน้าไปยังห้องนอน ทั้งตัวลงบนเตียง ขอหลับตาหนีความจริงไปสักพักก็ยังดี

ฉันลืมตาหนีจากความมืดมิด สิ่งแรกที่เห็นคือเพดานขาวสะอาดตาที่เห็นอยู่ทุกวัน ลูกจากที่นอน ไม่รู้ทำไมถึงไม่อยากพับผ้าเหมือนทุกวัน และเดินออกไปนอกห้องเพื่อไปหาแม่ บ้านเงียบสงบเหมือนไม่มีคนอยู่เลยสักคน แม่หายไปไหนกันนะ

ฉันเดินไปที่ห้องครัวก็ไม่พบแม่ ไปที่ห้องรับแขกก็ไม่เจอแม่ดูโทรทัศน์อย่างเคย ฉันคิดว่าแม่อาจจะรีบหลับอยู่ในห้องนอน แต่เปิดประตูไปไม่มีแม่อยู่ แล้วเธอไปไหนกัน ยืนนั่งอยู่สักพักก็ได้ยินเสียงคนหัวเราะกันแว่ว ๆ จึงรีบเดินไปหาเสียงนั้นทันที

ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกปวดหัวนัก ก้าวเดินก็เข็งช้าไม่เหมือนอย่างเคย จะบังคับให้ตัวเองวิ่งยังทำไม่ได้ เสียงหัวเราะที่ได้ยินเริ่มดังขึ้นเรื่อย ๆ ดังจนปวดหัวและรำคาญ เป็นเสียงของแม่กับดาวที่พูดคุยและหัวเราะเหมือนกับบทสนทนานั้นตกลงกันหนา ฉันขมวดคิ้วมองภาพตรงหน้า ไม่รอช้าส่งเสียงออกไปทันที

“เสียงดังอะไรกัน นอนอยู่ในห้องยังได้ยินจนตื่นเลย” แม่กับดาวหันมามองฉันพร้อมกัน

“น้องแก้ว ต่อจากนี้น้องดาวจะมาอยู่กับเรานะ ลูกดรั้นเขาต้องกลับชลบุรีไปดูแลพ่อเขา ช่วยขนของแล้วไปไว้ห้องนอนด้วยนะ

เดี๋ยวล่าง ๆ แม่จะพาดาวไปซื้อเตี๋ยงนะลูก” ฉันทกใจสุดขีด
อะไรกัน ทำไมจู่ ๆ ดาวจะมาอยู่กับฉัน

“มานอนที่วัน” ฉันทถามเสียงห้วน

“ตลอดไปเลยนะสิ ลุงดรงค์เขาฝากดาวอยู่กับเราแล้ว
ยีนนิ่งทำไม มาช่วยกันขนของเลย”

ดาวจะมาอยู่บ้านนี้ตลอดไปไม่ได้แน่ ฉันทไม่ยอมให้แม่
ทำตัวเย็นชากับฉันและรักดาวมากกว่าหรอกนะ ฉันทไม่ยอมเด็ดขาด
ทันใดนั้นฉันทจึงกรีดร้องออกไปเสียงดังลั่น แม่และดาวตกใจจน
ปิดหูแทบไม่ทัน จากนั้นฉันทจึงหยิบกระเป๋าของดาวเตรียมโยน
ออกไปนอกบ้าน

“แก้ว... แก้ว ตื่นเร็ว ไปกินข้าวกัน”

ฉันทสะดุ้งสุดตัว ตกใจจนยกตัวขึ้นทำให้ศีรษะกระแทกกับ
ดาวอย่างแรง

“โอ๊ย!/โอ๊ย!” เราช้องออกมาพร้อมกัน

“ขอโทษ เจ็บไหม”

“นิดหน่อย ไม่เป็นไร ๆ ผันร้ายเหรออ” ดาวถามฉันท แต่
เพราะอายุเกินกว่าจะเล่าออกไปจึงทำแค่พยักหน้าตอบดาว

“ไปกินข้าวกัน น้ำกัดต้งโตะแล้ว วันนี้มีแต่ของน่ากิน”

“อ้อ” ฉันทลุกจากเตี๋ยงเดินไปล้างหน้าล้างตา ออกมาอีกที
ผ้าห่มก็พับไว้เรียบร้อยแล้ว ดาวคงจัดการให้เมื่อกี้ เธอยังคงใจดี
เสมอ ในขณะที่ฉันทกลับฝันว่ากำลังจะโยนกระเป๋าของเธอไปทิ้ง
น่าละอายจริง ๆ

ออกจากห้อง เดินมายังโตะกินข้าวก็เข้าใจได้ว่าทำไมดาว

ถึงบอกว่ามีแต่ของน่ากิน เพราะบนโต๊ะกินข้าวมีไข่เจียวกุ้งสับ หมูทอดกระเทียม แกงจืด และไส้กรอกอีสานวางอยู่ ทุกอย่างบนโต๊ะเป็นของโปรดดาวทั้งนั้น ที่ฉันจำได้หมดเพราะดาวมักจะกินแต่อะไรซ้ำ ๆ สงสัยแม่คงถามก่อนล่อมั้งว่าอยากกินอะไร ถึงได้ทำแต่ของรู้ใจดาวทุกอย่าง แม่เป็นคนตักข้าวให้พวกเราและเริ่มกินพร้อมกัน

“น้ำภาครู้ใจหนูมากเลย วันนี้หนูคงเจริญอาหารในรอบหลายวัน” ดาวพูดขึ้น

“ทำไมล่ะ กับข้าวที่บ้านกินไม่ได้หรือลูก” แม่รีบถามดาว
“กินได้ค่ะ ๆ แต่ก็ไม่น่ากินเท่าที่น้ำภาคทำเลย”

“แม่ถามดาวก่อนหรือว่าอยากกินอะไร มีตั้งหลายอย่างทำทันได้ยังไงกัน” ฉันถามบ้าง

“ป่าวเลย น้ำภาคไม่ได้ถามหรือ ตอนเห็นดาวยังตกใจเลยทำไมมีแต่ของโปรด” ดาวตอบ ฉันเหลือบไปมองแม่ เห็นแม่แค้มเล็กน้อย จากนั้นเราจึงกินข้าวกันต่อ อะไรจะบังเอิญขนาดนั้น สองคนนี้อย่างกับเป็นแม่ลูกกันมาสิบปี

กับข้าวยังไม่ทันพร้อมลงไปเยอะ รุง ๆ ก็ได้ยินเสียงร้องไห้ดังขึ้น วันนี้เป็นวันที่เกิดเรื่องราวมากมายอย่างกับพายุที่หมุนวนจนฉันมึนหัว เป็นดาวที่ร้องไห้อย่างไม่มียี่มีขลุ่ยขึ้น ฉันเห็นเธอกำซ่อนส้อมแน่นและเคี้ยวข้าวทั้งน้ำตา

“ดาวเป็นอะไรลูก” แม่ถามอย่างตกใจ ฉันส่งทิชชูให้ดาวพร้อมกับลูบหลังเธอ

“ดาวระวังข้าวติดคอนะ” ฉันทักขึ้น เพราะกลัวเธอจะสำลัก

ข้าว

“หนูคิดถึงแม่” ดาวตอบเสียงสะท้อน เธอวางซ้อนลงและรับ
ทิชชูจากมือฉันไปซับน้ำตา ฉันไม่รู้จะปลอบเธออย่างไร แต่
เข้าใจดีว่าการสูญเสียนั้นทำให้เราเสียศูนย์แค่ไหน ถึงพ่อจะจากไป
นานแล้ว มีบางครั้งที่ดูรูปตอนเราอยู่ด้วยกันสามคนพ่อ แม่ ลูก
ก็เกิดเป็นความรู้สึกโหยหาขึ้นมาได้ แต่สุดท้ายก็ต้องทำใจ เพราะ
วันวานจะเป็นเพียงความทรงจำเท่านั้น

“หนูกินข้าวฝีมือน้ำภาคแล้วคิดถึงแม่ คิดถึงแม่ที่รู้ว่าหนู
ชอบกินอะไร หนูอยากให้แม่กลับมาหาหนู” ดาวพูดจบ แม่ฉันก็
น้ำตาอาบแก้มทันที

ฉันมองภาพตรงหน้าด้วยหัวใจที่สั่นไหว ทำไมโชคชะตาถึง
ทำให้เราสามคนต้องพบกับความสูญเสียกันนะ

กว่าจะกินข้าวเสร็จก็ตึก แม่จึงไล่เราสองคนไปอาบน้ำ
เตรียมตัวเข้านอน เพราะพรุ่งนี้ต้องไปโรงเรียนกันเองแต่เช้า ฉัน
ทิ้งตัวลงนอนทันทีเพราะเหนื่อยเหลือเกินกับเรื่องราวในวันนี้

“แก้วเลือกรีลังว่าจะดูเรื่องไหน” ดาวถามฉันถึงหนังสือที่เร
นัดดูด้วยกัน

“ไม่อยากจะแล้วละ ง่วงแล้ว” ดาวกำลังจะอ้าปากพูด
อะไรสักอย่างแต่เสียงเปิดประตูดังขึ้นทำให้เราสองคนหันไปมอง
พร้อมกัน เป็นแม่ที่เปิดประตูห้องนอน ฉันแปลกใจไม่น้อยเพราะ
นานแล้วที่แม่ไม่ได้มาส่งฉันเข้านอนอย่างเคย

“มีอะไรรีป่าวแม่” ฉันถามเสียงอ่อน ตาจะปิดอยู่รอมร่อ

“อย่าเปิดแอร์กันเย็นเกินนะเดี๋ยวเป็นหวัด”

“อ้อ ไม่แรงหรอก แม่ไปนอนเถอะ” แม่เดินเข้ามาหาดา
และลูบหัวเธอ จากนั้นจึงเดินมาลูบหัวฉันด้วยอีกคน ฉันรีบหันหลัง
ให้แม่และนอนคลุมโปรงทันที เพราะกลัวใครจะเห็นน้ำตาเข้า
สักพักก็ได้ยินเสียงปิดประตู แต่ไม่ได้หันไปมอง รู่ ๆ ก็มาลูบหัวกัน
คนที่โหยหาสัมผัสจากแม่อย่างฉันก็อ่อนไหวขึ้นมาได้

“ฝันดีนะแก้ว ขอบคุณนะที่วันนี้คอยปลอบตลอดเลย”

“อ้อ ฝันดีนะ”

ฉันหลับตาลง ภาวนาขอให้วันต่อ ๆ ไป เราทุกคนอย่าได้
มีน้ำตาอีกเลย และขออย่าให้ฉันฝันแบบเมื่อเย็นด้วย แปลก
ประหลาดเกินจะรับมือไหวจริง ๆ

บทที่ ๙

หลังเลิกเรียนวันนี้ฝนไม่ตกจริงจังไม่ค่อยติด ทำให้ฉันกลับถึงบ้านได้เร็ว ถอดรองเท้าวางไว้บนชั้นเรียบร้อย ไขกุญแจเข้าบ้านและทิ้งตัวลงโซฟาทันที ฉันไม่ใช่เด็กที่จะซีเกียจกับการไปโรงเรียน ฉันชอบที่ได้เรียนรู้ ฉันสนุกกับการเรียนอยู่เสมอ แต่บางครั้งโรงเรียนก็ทำให้ฉันรู้สึกขยาดอยู่ไม่น้อย และฉันคิดว่าเด็กหลายคนคงเบื่อกับการต้องไปโรงเรียนเหมือนกัน หลังจากที่แม่จากไป การไปโรงเรียนพร้อมกับคำถามแยะ ๆ ซ้ำ ๆ ทำเอาฉันรู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน

ฉันค่อยลืมตาตื่นเพราะได้ยินเสียงเครื่องยนต์คุ่นหูจิ้งรีบ กุ๊กกุกอวี่งขึ้นไปบนห้องนอน เป็นเสียงรดพ่ที่ปลุกฉันตื่น หลังจากกลับมาถึงบ้านฉันยังไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า หากพ่อเห็นเข้าฉันคงโดนดุยกใหญ่ เพราะพ่อไม่ชอบให้ฉันใส่ชุดนักเรียนลากยาวไปถึงกลางคืน มีครั้งหนึ่งฉันเคยลืมเปลี่ยนเสื้อผ้าพ่อกลับมาเห็นเข้าจึงโวยวายลั่นบ้านทำเอาผั่งใจจนลืมไม่ลง ฉันรีบอาบน้ำอย่างไวไม่สะอาดก็ช่าง เพราะเผอิญหลังจิงไม่ได้เตรียมพร้อมอะไรสักอย่าง ทั้งเปลี่ยนเสื้อผ้าและหุงข้าว

หลังจากอาบน้ำเสร็จ ฉันรีบเดินไปห้องครัวเจอพ่อกำลังวาง
ถุงกับข้าวบนโต๊ะ ฉันยกมือไหว้สวัสดิเหมือนทุกครั้ง

“สวัสดิค่ะ” พ่อตอบรับพร้อมส่งยิ้มบาง ๆ มาให้
“หนูลืมหุงข้าว พ่อรอได้ไหมคะ เตี้ยรีบหุงเลย”
“ไม่เป็นไรพ่อรอได้”

สงสัยอารมณ์ดี พ่อถึงได้ไม่บ่นสักคำ พักหลังมานี้เขาขี้น
ขึ้นทุกวัน หากกลับมาถึงบ้านแล้วหิวข้าวจะพูดจาซึ่งซึ่งคิ้วขมวดแน่น
พร้อมกับคำพูดที่ว่าฉันนั้นทำอะไรซักข้าวอยู่เรื่อย ฉันเข้าใจว่าพ่อ
ทำงานมาเหนื่อยคงอยากจะกินของอร่อย ๆ และพักผ่อน จึงรีบ
หุงข้าวทิ้งไว้ให้พ่อกินทันที

เมื่อเราอยู่ด้วยกันแค่สองคนพ่อลูก ชีวิตก็ต้องปรับตัว
หลายอย่าง ฉันเข้าใจว่าการเป็นหัวหน้าครอบครัวต้องแบกรับอะไร
ไว้เยอะ ยิ่งแม่ไม่อยู่กับเราอีกแล้ว ฉันจึงพยายามทำงานบ้านที่เคย
เป็นหน้าที่ของแม่ให้ดี แต่อาจจะไม่ดีที่สุดสำหรับพ่อ เพราะมีหลาย
ครั้งที่ฉันได้รับคำติเตียนกลับมาบ้าง อย่างตอนที่ฉันเรียงถุงเท้าของ
พ่อสลับคู่ ทำให้พ่อต้องเสียเวลาหาคู่ที่ถูกต้องอยู่นาน เราเลยออก
จากบ้านสายกว่าเดิม และวันนั้นฉันมีรถเสียจอดอยู่กลางถนนจน
ติดหนึบเคลื่อนตัวลำบาก พ่อหงุดหงิดเบนไปตลอดทาง ฉันได้แต่
นั่งเงิบอยู่บนรถไม่กล้าเถียงอะไรออกไป ถ้าพ่อโมโหจัด อาจจะ
จับฉันโยนออกจากรถก็เป็นได้

พ่อได้มีโอกาสมาทำหน้าที่หลาย ๆ อย่างแทนแม่ทำให้รู้ตัว
ว่าฉันทำหน้าที่แทนแม่ได้ไม่ดีเท่าไร หลายครั้งที่ฉันล้างจานไม่
สะอาด กวาดบ้านหลายรอบก็ยังคงมีเศษฝุ่นอยู่ที่พื้น หรือต้นไม้

ในสวนที่รดน้ำเท่าไรก็ยังเหี่ยวเฉาไม่ชูก้านอย่างที่เคยเป็น และพอเป็นเช่นนี้ ทำให้ฉันคิดถึงแม่สุดหัวใจ ทำไมแม่ถึงทำงานบ้านได้เก่งขนาดนั้นกันนะ พอแม่ไม่อยู่กลิ่นหอมที่รายล้อมไปทั่วบ้านก็เริ่มหายไปตามกาลเวลาจนแทบไม่เหลือ คิดแล้วรู้สึกใจหายเพราะกลิ่นหอมนั้นคือ ๆ จางลง นั้นช่างเหมือนกับแม่ที่ได้หายไปจากชีวิตของครอบครัวเรา

พอข้าวสุกฉันจึงรีบตักข้าว เทกั็บข้าวที่พ่อซื้อมาใส่จาน วันนี้มีเกาเหลาเนื้อและเนื้อย่างของโปรดพ่อที่ฉันต้องเสียเวลาเขี่ยถั่วงอกออกตลอดการกินข้าว

“ก็โม่งแล้วนะ วันนี้เรากินข้าวกันช้ากว่าเดิม” พ่อพูดขึ้นและมองไปยังนาฬิกาติดผนัง

“วันหลังหนูจะรีบหุงข้าวนะคะ”

“กินดิ๊ก ๆ ไม่ดีหรือรู้มั๊ย อย่าไปทำตามแม่มาก แม่เราชอบกินดิ๊กตลอดถึงได้อ้วนไง” พ่อพูดติดตลกและกินต่อไป

จริง ๆ แล้ว ฉันไม่ชอบเวลาที่พ่อแซวแม่แบบนี้เลย พ่อชอบพูดจาใส่แม่แบบนี้เสมอตั้งแต่ตอนแม่ยังอยู่ จนแม่จากไปแล้วก็ยังยกมาพูดเล่น แม่ไม่เคยว่าที่พ่อแซวสักครั้ง แต่ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนที่ไม่ค่อยมั่นใจในหุ่นตัวเองมากแค่ไหน ส่วนหนึ่งก็เพราะคำพูดจากพ่อ ฉันที่ไม่อยากร่วมบทสนทนาแบบนี้ด้วยจึงได้แต่นั่งกินเงียบ ๆ

“ดาวนี่นะ เวลาพ่อคุยอะไรด้วยแล้วชอบเงิบตลอด โกรธรีไรที่พ่อพูดแบบนี้” พ่อถามเสียงเข้ม แม้จะผ่านไปไม่นาน แต่น้ำเสียงของพ่อกลับเปลี่ยนได้ฉับพลันทันที

“ป่าวคะ หนูหิว”

“หิวแล้วทำไมไม่รีบหุงข้าวล่ะ กินข้าวข้า ทำอะไรช้า เดียว
กินอนดิกอีก มีการบ้านหรือป่าว ทำหรือยัง”

“มีคะ ยังไม่ได้ทำ แต่มีไม่เยอะ” ไม่เยอะที่ไหนกัน วันนี้
อาจารย์ก็ดันสั่งงานมากมายได้ถูกวันจริง ๆ

“รีบกินจะได้รีบไปทำ ไม่ชวนคุยล่ะ คุยกับลูกเหมือนคุย
กับหิน” ฉันทู้สึกไม่สบายอารมณ์กับคำพูดของพ่อ จึงลุกจากโต๊ะและ
เก็บจานเพื่อรอล้างทันที

“อืมแล้วเหอ ไอกรธอะไรอีกล่ะ พูดแค่นี้ก็ไม่ได้รีไรง”
พ่อถาม

“ป่าวคะหนูอืมแล้ว จะได้รับไปทำการบ้านด้วย” ฉันทอบ
เสียงแข็ง

“ประชดพ่อเหรอดดาว” พ่อทิ้งข้อลงที่จานอย่างแรง และ
ยังจ้องหน้าฉันทิ้ม

“หนูป่าว” ฉันทอบเสียงค่อย เพราะเริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา

“ไม่อร่อยละข้าววันนี้” พ่อลุกขึ้นและเดินออกจากห้องครัว
ทันที ตอนที่พ่อเดินผ่านฉันทได้แต่ก้มหน้าจนคางแทบชิดอก เวลา
พ่อโกรธมากแล้วเหลือเกิน ฉันทกลัวเวลาที่พ่อทำเสียงดังที่สุด ยิ่งเสียง
ที่พ่อทิ้งข้อลงกับจานข้าว ยิ่งทำให้ฉันทนึกถึงตอนที่พ่อทะเลาะกับ
แม่แล้วโยนรีโมตโทรทัศน์ลงพื้น ชิ้นส่วนของรีโมตนั้นแตกกระจาย
พ่อเดินหนีเข้าห้องนอนไป ภาพที่เห็นต่อมาคือ แม่ที่กำลังร้องไห้
ไล่ตามเก็บชิ้นส่วนรีโมตมาประกอบเข้าด้วยกันใหม่ให้กลับสู่
สภาพเดิม ภาพในอดีตเหล่านั้นติดอยู่ในใจของฉันทเสมอ และคง
ไม่มีวันเลือน

ฉันสัมผัสได้ถึงความเป็ยงขึ้นบนใบหน้า จู่ ๆ น้ำตาก็ไหลออกมาไม่รู้ตัว พยายามฝืนตัวเองจัดการกับเศษอาหารที่เหลือ และรีบล้างจานให้เสร็จ แต่ทุกอย่างกลับซ้ำจนขัดใจเหลือเกิน เพราะฉันร้องไห้หนักจนเสียงสะอื้นดังไม่หยุด เนื้อตัวของฉันสั่นไหว แต่มือยังคงล้างต่อไม่หยุดพัก รู้สึกเหมือนตอนนี้ตัวเองกลายเป็นภาพทับซ้อนของแม่ พ่อแม่ไม่อยู่แล้วกลายเป็นฉันเองหรือที่ต้องรองรับอารมณ์ของพ่อให้ได้ หากฉันยอมพ่อแบบนี้ไปตลอดฉันคงกลายเป็นลูกที่ทำหน้าที่แทนแม่ได้ดียี่เยียมอย่างไม่มีข้อสงสัย

ถึงแม้ความรู้สึกเจ็บปวดจะกัดกินใจอยู่อย่างนั้น แต่ฉันยังคงต้องทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป วันนี้การบ้านวิชาภาษาจีนมีเนื้อเรื่องให้อ่าน เกี่ยวกับชาวนาคนหนึ่งถูกรื้อเก็บเกี่ยวผลผลิตในช่วงเวลาที่เหมาะสม แต่จู่ ๆ บริเวณนั้นก็กลบกลายเป็นพื้นที่แห้งแล้ง ทำให้เกี่ยวข้าวไม่ได้จนทุกอย่างที่สร้างมาเสียหายไปหมด เมื่ออ่านเนื้อเรื่องจบ ฉันจึงจับดินสออย่างถนัดมือ และเริ่มคัดตัวอักษรจีนที่ได้เรียนรู้มีคำว่า 幸福 ที่แปลว่า ความสุข ฉันคัดอย่างตั้งใจพร้อมทั้งท่องจำ เหมือนได้ย้ำกับตัวเองว่าเราควรใช้ชีวิตอย่างมีความสุขเสมอ ต่อมาเป็นคำว่า 失去 แปลว่า สูญเสีย พอถึงคำนี้ฉันกลับรู้สึกร้าวกับกำลังจับดินสอที่หนักเหลือเกิน เมื่อมีความสุขก็ต้องมีการสูญเสีย เป็นเรื่องปกติของชีวิตที่ฉันควรจำให้ขึ้นใจ จะได้รับมือกับความผิดหวังให้ได้ ระยะเวลาที่กำลังคิดคำศัพท์ จู่ ๆ เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้น ฉันถอนหายใจ ไม่รู้ว่าพ่อมีอะไรถึงมาหาฉันเวลานี้ แต่ฉันไม่อยากเจอหน้าเขาลักนิตเพราะยังรู้สึกไม่ดีกับเหตุการณ์ตอนกินข้าวไม่หาย ไม่รู้จะมาพูดอะไรที่ทำให้

รู้สึกแย่อีกหรือเปล่า

เสียงเคาะประตูเริ่มดังขึ้นและแรงขึ้น ฉันจึงรีบสาวเท้าไปเปิดประตู ยังไม่ทันหมุนลูกบิดเต็มแรง จู่ ๆ พ่อก็ดันประตูเข้าอย่างแรงจนเกือบฟาดหน้า

“โอ๊ย!” ฉันร้องลั่น เพราะประตูทับนิ้วเท้าฉันอย่างแรง

“ทำไมเปิดประตูช้า แล้วต้องล็อกห้องด้วยหรือไง อยู่กับพ่อจะกลัวอะไร หรือกลัวพ่อตัวเอง” พ่อถามฉันเสียงดั่งลั่น กลิ่นเหล้าตีเข้าหน้าอย่างจิ้ง พ่อคงดื่มจัดมากถึงได้สภาพแบบนี้

“ป่าว หนูแค่เผลอล็อกเฉย ๆ ค่ะ” ฉันตอบเสียงแผ่ว ไม่กล้าสบตากับเขา เขาดูน่าขนลุกอย่างบอกไม่ถูก ฉันก้มหน้ามองพื้น เห็นพ่อถือเข็มขัดเส้นยาวเพื่อย่นากแล้วจึงรีบเดินถอยหลังไปจนเกือบถึงเตียงนอน พ่อเดินเข้ามาในห้อง ตัวของเขาเซเล็กน้อยคงเพราะพิษเหล้าทำให้สติของเขาเริ่มน้อยลง

ฉันเงยหน้าขึ้นสบตาพ่อ แววตาของเขาแข็งกร้าว พ่อดูน่ากลัวจนทำเอาขนลุก ฉันเป็นลูกพ่อมาสิบกว่าปี เห็นเวลาที่เขาโมโหก็ไม่ค่อย แต่ครั้งนี้เมื่อได้ประชันหน้าด้วยจริง ๆ ฉันกลับรู้สึกว่าพ่อดูตัวใหญ่เหลือเกิน ใหญ่จนขนาดที่ทำให้ฉันคิดว่าเขาอาจทุบฉันให้แตกละเอียดได้เลย ความกลัวเกาะกินในใจฉัน รู้สึกได้เลยว่าตัวฉันจนควบคุมไม่ได้ เมื่อดูท่าจะไม่ดีแล้วจึงคว้าโทรศัพท์ที่อยู่บนเตียงกำไว้แน่น พยายามปลดล็อกเครื่องด้วยมือสั่นเทา

“อยู่ต่อหน้าพ่อยังไงจะเล่นโทรศัพท์อีก พ่อมาหาคุยด้วยทำไมดาวไม่คุยกับพ่อ ติดจingleนะโทรศัพท์ บอกก็ครั้งแล้วทำให้เพลาลงบ้าง พุดอะไรไม่เคยฟังเลย อย่าทำให้พ่อเหนื่อยใจได้มั๊ย

ทุกวันนี้แค่ทำงานก็เหนื่อยแล้วนะ ไหนจะปู่ ไหนจะย่าที่ปัญหาเยอะ
ทุกวันนี้ ดาวเห็นมัยว่าพ่อเหนื่อยขนาดไหน” ประโยคที่พ่อพูดอาจ
ดูปกติทั่วไปอย่างเช่นทุกครั้ง แต่ท่าทาง น้ำเสียง การแสดงออกของ
เขาตอนนี้ เหมือนกำลังกักเก็บความคลั่งที่พร้อมปะทุออกมาได้
ทุกเมื่อ ตอนนี้พ่อกลายเป็นใครก็ไม่รู้ที่ฉันไม่เคยสัมผัส เหมือน
ปีศาจร้ายที่ทำให้หวาดระแวง

“ทำไมไม่ตอบล่ะ วันนี้ดาวดีอกับพ่อบ้างนะ”

“หนูยังไม่ทันจะทำอะไรเลย มีแต่พ่อที่ว่าหนู” ฉันตอบ
ด้วยน้ำเสียงสิ้นเครื่อง

“เถียงคำไม่ตกปาก!” พ่อพูดจบบักทุบประตูดอย่างแรง ฉัน
ตกใจจนกรีดร้องออกมา พ่อมักจะทำลายข้าวของเวลาโมโหเสมอ
ขอแค่ได้ฟาดมือไปที่ไหนก็ได้ที่ทำให้เขาได้ระบายอารมณ์ จนกว่า
เขาจะพอใจ ทุกครั้งที่เขาทะเลาะกับแม่ฉันเห็นภาพที่พ่อโยนของ
ลงกับพื้นจนเสียหายบ่อยครั้ง ฉันจำไม่ลืม และจะไม่วันลืม เพราะ
ครั้งนี้พ่อได้สร้างความทรงจำอันโหดร้ายกับฉันอีกครั้ง ยิ่งไม่มีแม่
อยู่ตรงนี้แล้วฉันจะทำอย่างไรดี ฉันกลัวจนทนไม่ไหวแล้ว

“ทำไมไม่ตอบล่ะ ร้องให้อีกแล้วหรือ ทำตัวเหมือนแม่
จริงๆ ทำให้โมโหเสร็จแล้วร้องไห้ เหมือนกันทั้งแม่ทั้งลูก” จู่ๆ พ่อ
ก็ปิดประตูห้องอย่างแรง และล็อกกลอนไว้ เขาเดินเข้ามาใกล้ฉัน
ทำเอาตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ยืนก็ไม่ไหว จึงทิ้งตัวลงกับพื้น และ
ยกสองแขนมาบังไว้

“พ่อพอแล้ว หนูกลัว อย่าทำหนูเลยขอร้อง” ฉันพูดออกมา
เร็วเร็ว ทำได้แค่ขอร้อง ฉันกลัวพ่อเหลือเกิน จนทำอะไรไม่ถูก

พ่อดูขาดสติไปแล้ว ตอนนี่เขาเปลี่ยนมาโยนข้าวของในห้องนอน
กระจัดกระจาย ทั้งนาฬิกาและโคมไฟที่แม่ซื้อให้แตกกระจาย
บนพื้น ฉันร้องไห้ออกมาเสียงดัง ได้แต่ประคองสติพยายาม
กดโทรศัพท์ในมือ เบอร์แรกที่ขึ้นมาคือเบอร์ของแก้ว ไม่รอช้ารีบ
โทรออกทันที

เสียงสัญญาณรอสายดังขึ้น

ตุ๊ด...ตุ๊ด...

เพียงไม่นานแก้วก็รับสาย ขอขอบคุณจริง ๆ ที่โลกนี้ยังมี
แก้วอยู่

“ฮัลโหลดาวมีอะ-” ฉันได้ส่งเสียงร้องไห้และกรีดร้อง
ออกไป เพราะจู่ ๆ พ่อก็โยนของอีกครั้ง ฉันไม่กล้ามองว่า
เขาโยนสิ่งใดอีกบ้าง เพราะกลัวฉันไม่อยากเห็นอะไรอีกแล้ว

“ดาว! เป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น” เสียงแก้วตะโกนถาม
อย่างรีบร้อน

“ดาวเป็นอะไรลูก” เป็นเสียงของผู้หญิงคนหนึ่ง เสียงคล้าย
แม่เลย หรือว่าแม่จะมาช่วยฉันกันนะ แม่อยู่ไหน ช่วยหนูด้วย หนู
กลัวจังเลย หนูไม่อยากอยู่ที่นี่อีกแล้ว

“ดาวโอเคมั๊ย เกิดอะไรขึ้น แล้วลุงดรณอยู่ไหน” แก้วถาม
ขึ้นอีกครั้ง ฉันพูดแทบไม่ออก เพราะระแวงว่าพ่ออาจจะทำอะไรฉัน
ก็ได้

“ช่วยด้วย” ส่งเสียงออกไปเผ่วเบา ได้แต่กอดขาตัวเองและ
ร้องไห้ ฉันกลัวเหลือเกิน ไม่ว่าจะแม่แก้วหรือใครก็ได้โปรด
มาช่วยฉันที ฉันจะไม่ไหวอยู่แล้ว

จากนั้นเสียงโยนข้าวของก็เงียบลง ฉันชะงักและมองไปข้าง
หน้า เห็นเท้าของพ่อกำลังก้าวมาทางฉันอย่างโชเซ่ อย่างกับภาพ
ในหนังป่าเถื่อน ที่มีคนร้ายถืออาวุธและเดินมาหาอย่างช้า ๆ ทำให้
ใจของเราเต้นระรัว หวาดระแวง ฉันกอดตัวเองแน่น

เขาเริ่มง้างมือที่ถือเข็มขัดขึ้น พร้อมทั้งจะฟาดเข้ามาที่ตัว
ของฉัน ฉันมองตามจังหวะการยกแขนของเขา กรีดร้องออกมาเสียง
ดังสุดชีวิต ตัวขนลุกชู่ ปิดตาลงแน่น เตรียมรับความเจ็บปวดจาก
เข็มขัดที่กำลังฟาดลงมาบนตัว

ใครก็ได้รับเข้ามาช่วยที ได้โปรดเถอะ

บทที่ ๑๐

เวลาช่างผ่านไปไว หลังจากใช้ชีวิตเหน็ดเหนื่อยมาตลอดทั้งวัน ตอนนี้ดวงอาทิตย์ก็ได้ลับขอบฟ้าไปแล้ว ฉันทนอนอยู่บนโซฟา ส่วนแมก็นั่งอยู่ข้างกัน เราสองคนกำลังดูละครโทรทัศน์ที่ฉาย หลังจากรายการข่าวรอบเย็น

“พระเอกไม่สงสัยเลยหรือไม่ว่านางเอกเปลี่ยนไปอย่างกับคนละคน” ฉันทถามแม่ถึงละครที่เราดูด้วยกัน ในเรื่องนี้นางเอกปลอมตัวเป็นฝาแฝดของตัวเอง เพื่อสานฝันให้น้องสาวฝาแฝดที่ตายไปแล้ว แต่พระเอกและคนรอบข้างดันจับไม่ได้เสียอย่างนั้น ดูแล้วทำเอารู้สึกชดใจมาก

“ก็ละครนี่นา เดาถูกง่ายๆ จะสนุกได้ยังไงล่ะ”

“คนแก่ก็คิดแบบนี้กันหมด วัยรุ่นดูแล้วชดใจซะมด”

“แมก็ไม่เห็นวัยรุ่นตรงนี้จะรู้ไปเสียทุกเรื่องเลย” คำตอบของแม่ทำเอาฉันทงเหล็กน้อย

“หมายถึงอะไรนะ ละครนะหรือ วัยรุ่นที่ไหนจะดูไม่ออกกันเล่า” ฉันทถามเพราะงงกับคำพูดแม่ แม่ไม่ได้ตอบอะไรทำเพียงแค่นั่งไขว่ห้างและดูละครต่อ

หนึ่งอาทิตย์ผ่านไปแล้วหลังจากที่ดาวมานอนบ้านเรา วันนั้นมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมาย หลากหลายความรู้สึกก็ได้เกิดขึ้นกับฉัน ทำเอารับมืออย่างยากลำบาก ทั้งเป็นห่วงกลัวเพื่อนเศร้า ทั้งอิจฉาที่แม่ดันใส่ใจเพื่อนมากกว่าตัวเอง ทั้งสงสารที่แม่และเพื่อนต้องสูญเสียคนสำคัญในชีวิตไป

ฉันนอนมองหน้าแม่ที่ตั้งใจดูแลครบ แม่ยิ้มเข้าไปกับมุกตลกของเรื่อง และใบหน้ายังดูแจ่มใสขึ้นกว่าที่ผ่านมามาก เป็นเรื่องดีที่เห็นแม่ของตัวเองยิ้มหัวเราะได้เสียที เพราะตลอดเดือนที่ผ่านมาแทบไม่เห็นแม่ยิ้มกว้างเลยสักนิด ส่วนหนึ่งฉันคิดเอาเองว่าอาจเพราะวันนั้นที่ดาวมานอนบ้านเราทำให้ความรู้สึกผิดของแม่ที่มีต่อน้ารดตานั้นคลี่คลายไปได้มาก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกแปลกประหลาดเล็กน้อย ฉันเป็นลูกแท้ ๆ ดันไม่สามารถทำให้แม่ตัวเองยิ้มได้เท่ากับที่ดาวทำ พยายามคิดในอีกแง่ แค่มแม่ได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขก็ดีแล้ว

ละครยังคงฉายต่อไป ฉันที่เริ่มง่วงแล้วจึงลุกขึ้นเตรียมไปเข้านอน แต่จู่ ๆ เสียงโทรทัศน์ดังขึ้น ดาวนั่นเองที่โทรมา รู้สึกแปลกใจไม่น้อยที่เป็นเวลานี้

“ฮัลโหลมีอะ-” ยังไม่ทันพูดจบก็ได้ยินเสียงเหมือนคนทุบประตู โหวกเหวกโวยวาย และยังมีเสียงดาวที่ร้องไห้และกรี๊ดร้องออกมาดังลั่น ฉันตกใจจนลืมความอึดอัดไปหมดทั้งสิ้น รีบถามดาวทันที

“ดาว! เป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น” ฉันตะโกนเรียกชื่อดาวเสียงดัง เพราะเป็นห่วงแทบขาดใจ ทำเอาแม่ตกใจไปด้วย รีบปิด

โทรทัศน์และหันมามองทันที

“ดาวเป็นอะไรหรือแก้ว” แม่ถามด้วยความรีบร้อน มองมาด้วยแวตาดึนตระหนก ฉันไม่ได้ตอบแต่เรียกถามดาว ในสายต่อ

“ดาว โอเคมัย เกิดอะไรขึ้น แล้วลุงดรณอยู่ไหน”

“ช่วย...ด้วย” ดาวพูดจบ จากนั้นเสียงกรีดร้องก็ดังตามมา ฉันตกใจจนไม่มีสติได้แต่นั่งค้างอยู่อย่างนั้น แต่แม่ที่ตั้งตัวได้ เร็วกว่ารีบวิ่งออกจากบ้านทิ้งเท้าเปล่าไปบ้านตรงข้ามทันที ฉันทำอะไรไม่ถูกไม่รู้ว่าจะทำอะไรดี จะแจ้งตำรวจหรือรีบวิ่งไปด้วย แต่ก็เลือกที่จะตามแม่ไปก่อน

พอออกมาจากบ้านก็เจอแม่เกาะรั้วหน้าบ้านดาว เขย่ากรงเหล็กอย่างเอาเป็นเอาตาย เพราะเลื่อนออกไม่ได้ ฉันจึงรีบไปดูที่ประตูเล็กพบว่าไม่ได้ใส่กลอน จึงรีบเปิดและเรียกให้แม่เข้ามาผ่านทางนี้

แม่เข้าไปในตัวบ้านทันที ฉันจึงได้รับสวาททำตามไป เรามองไปยังต้นตอเสียง เหมือนว่าเหตุการณ์จะเกิดที่ชั้นสองของบ้าน ฉันที่มีสติขึ้นมาบ้างเริ่มคิดไปก่อนว่าเกิดเรื่องอะไรที่จริงแล้วอาจจะเป็นโจรก็เป็นได้ เราคิดถูกแล้วหรือถึงเข้ามาบ้านดาวมือเปล่าแบบนี้ ตัวฉันสั่นกลัวไปหมด ได้แต่คิดว่าแม่ทำอะไรน่วมบ่ามเหลือเกิน ฉันมองไปยังรอบบ้านอย่างระแวดระวัง เห็นกรรไกรวางอยู่บนโต๊ะจึงหยิบติดมาด้วย และซ่อนไว้ข้างหลัง อย่างน้อยมีสิ่งป้องกันตัวได้นิดหน่อยก็ยังดีกว่ามือเปล่า

เสียงกรีดร้องของดาวยังคงดังอยู่ มาพร้อมกับเสียงของ
ที่หล่นแตกกระจายอยู่เรื่อย ๆ ดูท่าไม่ดีแล้วฉันจึงรีบวิ่งตามไป เห็น
แม่กำลังทุบประตูพอดี จากนั้นทุกอย่างในห้องเงิบลงราวกับ
ทุกสิ่งหยุดเคลื่อนไหว

“ดาว เป็นอะไรไหมลูก เปิดประตูให้แม่หน่อย นี่แม่เอง”

“ดาว! เปิดสิลูก”

ฉันกลัวจนมือไม้สั่นไปหมด จากนั้นไม่นานประตูก็
แง้มออก เป็นลุงดรณนั่นเองที่โผล่หน้าออกมา ทำเอาผวา
เหมือนใจจะร่วงไปอยู่ที่พื้น ไม่รู้ทำไมถึงไม่สบายใจเลยที่เห็นว่า
เป็นพ่อดาวเองที่อยู่ในห้องนั้น ลุงดรณตอนนี้ดูน่ากลัวกว่าใจ
เสียอีก

“ดาวอยู่ไหน” แม่ฉันถามเสียงแข็ง

“อยู่ในห้องทำการบ้านอยู่ มากันได้ยังไง” แม่ฉันจะยืนห่าง
พอสมควร แต่กลิ่นเหม็นจากลุงดรณที่โชยมาทำให้รู้ว่าเขากำลัง
เมาขั้นหนักแน่นนอน สายตาของเขาตอนนี้ น่ากลัวเหลือเกิน
แข็งกร้าวเสียจนไม่เห็นแววตาอยู่ในนั้นเลย ฉันกำกรรไกรที่อยู่ใน
มือแน่นโดยไม่รู้ตัว มองไปข้างหน้าอย่างหวาดระแวง แต่แม่ที่อยู่
ห่างลุงดรณแต่ไม่กี่ศอกกลับจ้องเขาเขม็งไร้ซึ่งความกลัวใด ๆ

“แม่จำช่วยหนูด้วย หนูกลัว” ดาวส่งเสียงออกมาจากห้อง
แม่ไม่รอช้าพยายามจะผลักประตูเข้าไป แต่ก็สู้แรงของลุงดรณ
ไม่ไหว

“เปิดเดี๋ยวนี้ คุณทำอะไรลูก ทำไมดาวถึงกลัวจนร้องให้
ขนาดนี้” แม่ไม่ยอมแพ้ ยังคงจะผลักประตูเข้าไปให้ได้ ฉันไม่รู้

จะทำอะไรดี สถานการณ์ตรงหน้าทำให้รู้สึกเหมือนสมองจะระเบิด ควรจะไปช่วยแม่หรือรอผู้ใหญ่ด้วยกันให้รู้เรื่อง แต่นั่นสงสารดาวจับใจ เสียงของเธอที่เล็ดลอดออกมาจากประตูดูเหมือนจะหายไปไหนแล้ว ฉันอยากกอดดาว อยากอยู่กับดาวตรงนั้น ไม่ว่าจะน้อยใจ หรือจะอิจฉาอะไรก็ช่าง ฉันไม่สนใจแล้ว ฉันเพียงแค่อยากปลอบใจดาวไม่ให้เธอแตกสลายไปมากกว่านี้

“ผมกำลังสอนการบ้านลูก ดาวไม่เชื่อฟังเลยดูนิดหน่อย ไม่รู้จะกลัวทำไมนี่พ่อตัวเองแท้ ๆ ภาคกลับไปพักผ่อนเถอะ เรื่องของพ่อลูกเดี๋ยวผมจัดการเอง”

“ไม่ได้! เห็น ๆ กันอยู่ว่าดาวกลัว คุณทำอะไรเอากันแน่ เปิดประตูเดี๋ยวนี้ ฉันไม่ยอมกลับหรอกนะ จนกว่าจะเห็นว่าดาวปลอดภัยดี” ลุงดรันยังคงไม่ยอมเปิดประตู แต่แม่ไม่ยอมแพ้ ผลักไปข้างหน้าสุดตัวจนดันประตูออกได้ ฉันจึงรีบวิ่งไปดูที่หน้าประตู เห็นหนังสือและข้าวของกระจัดกระจาย เลอะเทอะ และมีดาวนั่งหน้าซิดกอดแขนซ่อนตัวอยู่ข้างเตียงด้วยเนื้อตัวสั่นเทา และยักร้องไห้สะอึกสะอื้น แม่รีบเข้าไปโอบกอดดาว ฉันจึงวิ่งตามไปเพราะไม่กล้ายืนอยู่คนเดียว มองไปยังลุงดรัน เขาเริ่มยีนไอนเอน คงเมามากจริง ๆ ถึงได้ดูไม่มีสติขนาดนี้

“คุณทำแบบนี้ไม่ถูกต้อง นุกเข้ามาบ้านผมได้ยังไงแล้วยังมายุ่งเรื่องชาวบ้านอีก เป็นเพื่อนเมียผมก็เชื่อว่าทำอะไรก็ได้นะ อย่าล้ำเส้น” ลุงดรันพูดออกมาแบบตืด ๆ ชัด ๆ ตามประสาคนเมา

“ฉันไม่สนอะไรทั้งนั้น หากคุณทำเธอเจ็บแม้แต่นิดเดียว

ฉันจะไม่มีวันยอมเด็ดขาด คืนนี้ดาวจะไปนอนกับฉัน”

“จะเล่าเรื่องชาวบ้านไปทำไม นี่มันเรื่องของครอบครัวผม ผมกำลังสั่งสอนลูกตัวเอง เป็นคนนอกอย่ามายุ่ง” ลุงดรัณพูดจบ ก็พยายามจะก้าวเข้ามาหาเรา ฉันตกใจจนเกือบจะยื่นกรรไกรที่กำลังกำไว้ออกไปแต่ยังยั้งตัวเองไว้ทัน

“ถ้าคืนนี้คุณไม่หยุดฉันจะแจ้งตำรวจแน่”

“ฮ่า ๆ ตำรวจเหรออ ตำรวจจะไปทำอะไรได้ นี่มันเรื่องครอบครัว” แม่ไม่ฟังอะไรต่อ โอบดาวและฉันให้ลุกขึ้นเพื่อออกจากบ้านหลังนี้ด้วย ดาวยังคงร้องไห้ ฉันทำได้แค่ช่วยประคองเธอเดินออกไป ลุงดรัณคงเมามากจริง ๆ ถึงได้ยอมให้เราออกมาอย่างง่ายดายตอนเดินผ่านเขา ดาวตัวสั่นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ลุงดรัณยังไม่หยุดพยายาม เขาเดินโซเซจะเข้ามาคว้าตัวดาว แต่แม่ก็ผลักเขาออกไปอย่างไม่เกรงกลัว และเราสามคนก็รีบหนีออกมาได้อย่างปลอดภัย

เราเดินออกจากบ้านด้วยสภาพไม่ค่อยดีนัก ทุกคนเดินเท้าเปล่าจนถึงบ้านตรงข้าม ดาวยังคงสั่นผวาอย่างน่าสงสาร ฉันและแม่ไม่ได้ถามถึงความเป็นไปของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แต่กอดและลูบหัวปลอบใจดาวอยู่อย่างนั้น

ฉันเห็นแม่ผละออกไปไม่รู้ว่าไปไหน หรือเธอจะแจ้งตำรวจอย่างที่ว่า แต่เรื่องครอบครัวคนอื่นเราจะทำอะไรได้จริง ๆ อย่างนั้นหรือ คงเหมือนที่ลุงดรัณพูดนั่นแหละ เราเป็นคนนอก คงยื่นมือเข้าไปช่วยมากไม่ได้

หลังจากออบน้ำกันเสร็จ ดาวยังคงไม่หยุดร้องไห้

เรารวมตัวกันอยู่ที่ห้องนอนแม่ เอาฟูกสำรองออกมาปูที่พื้นและนอนด้วยกันโดยมีดาวนอนตรงกลาง คืนนี้ฉันคงนอนหลับไม่ลงหันไปมองข้างขวาก็เห็นดาวลึมตาโพล่ง และคืนนี้ยังไม่มีตำราจะมาแสดงว่าแม่คงไม่ได้แฉงความอะไรอย่างทีซู่ไว้

“ดาวกลัวพ่อ ดาวไม่อยากอยู่กับพ่อแล้ว”

“พ่อจะเข้ามาตีดาว ดาวเห็นพ่อถือเข็มขัด ถ้าน้ำกักไม่เข้ามาพ่อคงตีดาวไปแล้ว ดาวกลัว” จู่ ๆ ดาวก็พูดขึ้นมาแล้ว ร้องไห้หนักเสียนยิ่งกว่าเดิม เราทำได้แค่โอบกอดกันและกันไว้ เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ฉันรู้ว่าแม่ของฉันเข้มแข็งกว่าที่คิด และยังกล้าหาญพอที่จะปกป้องดาวแทนน้ำรัตดา ถ้าฉันสามารถคุยกับน้ำรัตดาได้ ฉันอยากบอกเธอว่า ถึงแม้เธอจะไม่อยู่ตรงนี้อีกแล้ว แต่ฉันเชื่อว่าดาวจะปลอดภัยตราบใดที่ยังมีแม่กักของเราอยู่ตรงนี้

บทที่ ๑๑

ผ่านมาแล้วสัปดาห์หลังจากเหตุการณ์วันนั้น ตอนนี้อยู่ยังอยู่บ้านแก้ว รู้สึกเกรงใจไม่น้อยเพราะอยู่มาแล้วหลายวัน แต่แก้วและน้ำภักดีดูแลฉันอย่างดีเหมือนฉันเป็นสมาชิกอีกคนในบ้านหลังนี้ การได้อยู่ที่นี่จึงทำให้ฉันรู้สึกสบายใจเสียยิ่งกว่าอยู่บ้านตัวเอง

ฉันมองนาฬิกาติดผนัง เที่ยงคืนกว่าแล้ว ซ้ายมือมีแก้วนอนอยู่ข้าง ๆ ส่วนฉันยังไม่กล้าแม้แต่จะหลับตา เพราะภาพเหตุการณ์วันนั้นจะฉายซ้ำ ๆ รวากับหนังที่ไม่มีวันจบ ภาพพ่อที่ถือเข็มขัดเดินไปรอบห้อง และเขวี้ยงข้าวของแตกกระจายไปทั่วด้วยความโมโหร้ายยังคงติดตาไม่เลือน

เบนสายตามองออกไปนอกหน้าต่างเห็นฝนตกปรอย ๆ นึกถึงที่แม่เคยบอกว่า ฝนเม็ดเล็กแบบนี้น่ากลัว แม่ไม่ได้ทำให้เราเปียกปอน แต่รู้ตัวอีกทีก็จับไข้จนหนาวสั่นไปทั้งตัว เหมือนกับว่าสิ่งเล็ก ๆ ที่คาดไม่ถึง มักนำมาสู่เรื่องราวใหญ่โตได้

คืนนี้เป็นอีกคืนที่ความมืดทำให้ฉันหวาดผวา อยากลืมทุกสิ่งทุกอย่างที่เจอ อยากหยุดนึกถึงเรื่องคืนนั้น และไม่อยากจะรู้สึก

ทราบอีกแล้ว แต่ห้ามตัวเองให้หยุดคิดไม่ได้ ทั้งภาพ ทั้งเสียง และความเจ็บปวดที่สัมผัสนั้นไม่เลือนหายไปเลยสักนิด ทุกอย่างที่เกิดขึ้นวนเวียนอยู่ในหัวของฉันไม่หยุด จนทำได้แค่นอนคลุมโปงปิดปากร้องไห้ไม่ให้มีเสียง หากเหนื่อยเมื่อไรก็จะหลับไปเองเหมือนดังทุกคืนที่ผ่านมา

เช้าแล้วฉันยังนั่งกอดเข่าอยู่บนเตียงของแก้วตั้งแต่ตื่นนอนสามวันแล้วที่ไม่ได้กลับบ้านตัวเอง โรงเรียนก็ไม่ได้ไป แค่ก้าวเท้าออกจากที่นี่แม้แต่ก้าวเดียวก็ยังไม่กล้า ฉันกลัวว่าถ้าออกไปเมื่อไรจะต้องเจอเขาอย่างแน่นอน เพราะตั้งแต่วันนั้นเขาพยายามติดต่อหาฉันทุกช่องทางเท่าที่จะทำได้ ทั้งโทรหา และส่งข้อความ บางทีก็ดักรอหน้าบ้านเวลาแก้วไปโรงเรียน แต่น้ำភក់ก็ไหลเขาทุกครั้ง เพราะฉันยังไม่พร้อมเจอหน้าเขา ฉันกลัวสายตาแข็งกร้าวที่จ้องมาฉันไม่อยากโดนปาของใส่ ฉันเห็นเข็มขัดเส้นยาวไม่ได้ด้วยซ้ำเพราะกลัวว่าจะโดนพาดจนเข้าไปทั้งตัว แม้วันนั้นเขาจะไม่ได้ลงมือทำร้ายร่างกายฉันจนเกิดบาดแผล แต่ในใจของฉันเหมือนมีรอยเหวอะหะวะที่กัดกินและสร้างความเจ็บปวดจนแทบทนไม่ไหว ฉันจมดิ่งอยู่กับความคิดตัวเองสักพัก จู่ ๆ หน้าจอโทรศัพท์ที่วางไว้ข้างตัวก็สว่างวาบขึ้นมา เป็นเขาอีกแล้วที่ส่งข้อความมาหา มีแต่ถ้อยคำโกหกที่พร้อออกมาว่า

“พ่อผิดไปแล้ว”

“พ่อไม่ได้ตั้งใจ”

“ดาวอย่าโกรธพ่อเลยนะ”

“พ่อจะไม่ทำแบบนี้อีก”

“ให้อภัยพ่อเถอะนะลูก”

เขาจะรู้บ้างไหมว่าการกระทำโหดร้ายของตัวเองสร้างบาดแผลให้ฉันขนาดไหน คำขอโทษและคำแก้ตัวไม่ได้ทำให้แผลในใจของฉันหายไปได้เลยแม้แต่นิดเดียว ทุกอย่างที่ผมรู้สึกในวันนั้นจะฝังลึกอยู่ในใจไปตลอดการเติบโตของฉันนับจากนี้ และฉันจะไม่มีวันให้อภัยเขาเด็ดขาด

ผ่านมาแล้วหนึ่งอาทิตย์ที่ผมหยุดเรียน วันนี้จึงต้องไปอย่างเสียไม่ได้เพราะกลัวว่าจะตามเรียนและทำงานไม่ทันเพื่อน

“ดาวแต่งตัวเสร็จหรือยังลูก มากินข้าวเร็ว” ฉันได้ยืนดั่งนั้นเลยรีบออกจากห้องไปยังโต๊ะกินข้าวทันที

อาหารเช้าวันนี้มีขนมปังปิ้งหอมกลิ่นเนย ฉันไม่รอช้านั่งลงบนเก้าอี้ กล่าวขอบคุณน้ำภาคที่ช่วยเตรียมอาหารให้และหยิบมาากินหนึ่งแผ่นทันที ไม่เจอแก้วอยู่ที่โต๊ะจึงมองหาไปรอบบ้าน เห็นเธอกับหมาของไต้โขฟาในปากก็คาบขนมปังไว้

“แก้วหอะไรลูก มานั่งกินก่อนมัยเดียวแม่ช่วยหา” น้ำภาคพูดกับแก้ว

“หนูหาใบงานเงินไม่เจอจำได้ว่าเอามาทำหน้าโทรทัศน์สงสัยลืมเก็บ ไม่รู้ปลิวไปไหน”

“อ้อ! แม่เก็บไว้เอง เดียวไปหยิบให้มานั่งกินดี ๆ เถอะเดี๋ยวสาย”

“อ่อยมะ” แก้วเดินมานั่งข้าง ๆ แล้วถามฉัน

“อ่อยมาก” ฉันตอบและหยิบขนมปังเพิ่มอีกแผ่นเพื่อยืนยันคำพูดตัวเอง

“แก้ว! แม่จำไม่ได้แล้ว โบงานเขียนว่าอะไรบ้างนะ” น้ำกัค ตะโกนถามออกมาจากห้อง

“โบงานคัดจีน อ่านคำแปลที่หนูเขียนก็ได้ มีคำว่าลูกชาย ลูกสาว” แก้วตอบแม่เสียงอู้อี้เพราะกำลังเคี้ยวขนมปังอยู่

“อะไรนะ! ฟังไม่รู้เรื่อง!” สองคนนี้ตะโกนตอบกันพักใหญ่ ถึงจะเจอโบงานของแก้ว เข้าอันวุ่นวายนี้ทำให้ฉันทัวเราออกมาได้ในรอบอาทิตย์

ฉันและแก้วสวัสดิ์น้ำกัคก่อนเดินทางไปโรงเรียน เรา รอกจนกว่าจะเห็นว่าเขาขับรถออกจากบ้านไปแล้วสักพักถึงจะ ออกบ้าง ใจของฉันเต้นแรงตั้งแต่ตอนสวมรองเท้านักเรียน สะพาย กระเป๋า และก้าวเท้าออกจากรั้วบ้าน น้ำกัคจูมือเราสองคนแน่น รวากับเห็นเราเป็นเด็กเล็ก ๆ สัมผัสได้เลยว่าเธอกังวลและเป็นห่วง มากจริง ๆ เธอมองซ้ายมองขวา เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสงสัยจึง ปล่อยมือเรา

“โชคดีลูก มีอะไรก็โทรหาแม่ทันทีนะ”

จากซอยบ้านต้องเดินไปอีกประมาณห้าเมตร ถึงจะมี มอเตอร์ไซค์รับจ้างจอดเรียงรายรอผู้โดยสาร ฉันพยายามบอกตัว เองให้ใจเย็น ๆ อย่างกังวลจนเกินไป เขาออกจากบ้านไปแล้วคงไม่มี ทางที่จะวนกลับมาบ้านได้หรือ รู้สึกหวาดระแวงไปตลอดทาง ยิ่ง เมื่อขึ้นรถสองแถวที่คนนอกมองเข้ามาเห็นหน้าเราได้ง่าย ๆ ยิ่ง ทำให้ฉันกังวลว่าจะเจอเขาบนท้องถนน ทั้งมือไม้สั่น หัวใจ ก็เต้นระรัวกลัวว่าจะต้องพบกับพ่อของตัวเอง

สามโมงเย็นเป็นเวลาเลิกเรียนฉันเก็บของเตรียมตัว

กลับบ้าน การหยุดไปหนึ่งอาทิตย์เต็ม ๆ ทำให้วันนี้เหนื่อยกว่า
ทุกวันที่เคยมาเรียน เพราะต้องใช้เวลาพักไปทำการบ้านที่
ค้างค้างให้เหลือน้อยลงทำเอาสับสนจนแทบไม่เหลือ

“หิวแล้วอะ” แก้วพูดพลางเก็บกล่องดินสอใส่กระเป๋า

“ขอไปส่งการบ้านไทยก่อนได้ไหมแล้วค่อยกลับ หิวมาก
เปล่าแก้ว หนได้มัย” ฉันทามออกไป

“ได้สิ ไม่ได้หิวขนาดนั้น วันนี้แวะซื้อขนมกัน เอาไว้กินตอน
ดูหนัง”

“เอาสิ”

“อยากดูหนังผีอีกแล้วอะ แต่ดาวจะกลัวมัย” แก้วถาม
ขณะที่เรากำลังนั่งรถสองแถวกลับบ้าน

“กลัวสิ แต่ดูได้นะมีเพื่อนดูไม่กลัวมากหรอก”

“ถ้าดาวกรี๊ดลั่นบ้านจนแม่ตกใจจะทำไงละเนี่ย”
แก้วหยอกฉันทบสนทนาของเราทำให้ฉันทึกซึ้งได้ว่าตอนนอน
บ้านแก้วครั้งนั้นเราตกลงจะดูหนังด้วยกันแต่กลับไม่ได้ดูเสียที
จนกระทั่งวันนี้ ฉันทรอดูสีหน้าแก้วตอนตกใจฉากที่ผีออกมาจนแทบ
ไม่ไหวแล้ว ตลอดทั้งวันนี้ฉันมีความสุขมากในรอบอาทิตย์
ขออย่ามีอะไรกวนใจเลย แคว้นเดียวก็ยังมีดี

ฉันทนั่งอยู่บนรถมอเตอร์ไซค์รับจ้างระหว่างทางเข้าบ้าน
ตอนนี้ยังไม่เย็นมากนักเขาน่าจะยังไม่กลับถึงบ้าน ฉันทจึงรู้สึกวางใจ
พอสมควรว่าจะเข้าบ้านได้โดยสวัสดิภาพ แต่จู่ ๆ รถที่แก้วนั่งมา
ดันจอดก่อนจะถึงที่หมาย ฉันทจึงบอกคนขับให้หยุดรถข้างกัน

ฉันทก้มหยิบเหรียญในกระเป๋าเพื่อจ่ายเงิน ยังไม่ทันได้

เงยหน้ากลับมีคนกระซอกแซกแซกกันอย่างแรงจนเหรียญร่วงกระจายเต็มพื้น เมื่อรู้ว่าเป็นใครที่ทำแบบนี้ตาของฉันก็เบิกโพลง ร่างกายชาวาบตันที ได้แต่ตั้งคำถามในใจว่าทำไมเขาถึงกลับบ้านเวลานี้

พ่อบีบแขนฉันแน่นและบังคับให้เดินตามไป ฉันที่ก้าวขาไม่ออกจึงเหมือนกำลังถูกลากไปตามทางเดินเรื่อย ๆ จนแขนแทบหลุด พยายามขืนตัวไม่ให้ไปตามแรงดึงแต่ก็ไม่เป็นผล น้ำตานองหน้าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้

“ดาว!” แก้วตะโกนเรียกฉันดังลั่น ส่วนฉันยังคงสะอึกสะอื้นจนเริ่มหายใจติดขัด ฉันไม่อยากกลับไปกับเขา ทั้งเจ็บแขนเจ็บขาเจ็บใจไปหมด วันนี้กำลังจะเป็นวันที่ดีอยู่แล้ว ไม่รู้ทำไมถึงเป็นเขาที่มักจะทำลายชีวิตฉันอยู่ตลอด

“ปล่อยดาวนะ!” แก้วที่พยายามจับแขนอีกข้างของฉันไว้ นั้นสู้แรงไม่ไหวจนต้องปล่อยมือ แม้จะไม่มีกลิ่นเหล้าออกมาจากตัวสักนิด แต่เขาเหมือนคนขาดสติไม่ต่างจากวันนั้น เขากระซอกฉันจนตัวลอยโดยไม่สนว่าฉันจะรู้สึกอย่างไร กระทั่งวินาทีนี้ เขาก็ยังเหี้ยมโหดไม่ต่างจากวันนั้น

“ปล่อยหนูเถอะ หนูกลัวแล้ว ออย่ายุ่งกับหนูเลย” ฉันอ่อนวอนเขาแต่ก็ไม่เป็นผล วันนี้เขาน่ากลัวยิ่งกว่าปีศาจร้าย เขาไม่สนใจด้วยซ้ำว่าตรงนี้เป็นกลางถนน ฉันอายุแก้วเหลือเกินที่ถูกทำแบบนี้ต่อหน้าเธอ ฉันสัมผัสได้ถึงความโกรธเกรี้ยวผ่านแววตาของเขา เขาเมินเฉยความเจ็บปวดของฉันและยังคงลากฉันมาจนถึงในตัวบ้าน

เขาผลักฉันลงกับโซฟา แล้วจึงรีบเดินไปใส่กลอนประตู

ทำเอาหวาดผวายิ่งกว่าเดิม ฉันจึงวิ่งหนีขึ้นไปชั้นสอง แต่เขาก็ก้าว
มาคว้าแขนไว้ทันและเหวี่ยงฉันลงที่เดิม ฉันล้มพับลงได้ว่าวันนี้เขา
โกรธจัดยิ่งกว่าครั้งที่แล้ว เขากำมือแน่นและยังขบฟันจนเส้นเลือด
ขึ้นตามลำคอ อากาารของเขาทำเอาฉันกลัวจนตัวสั่น ทำไมชีวิตถึง
ทรยศกับฉันไม่จบไม่สิ้นเสียที

“ทำไมไม่กลับบ้าน” เขาเริ่มพูดออกมาด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบ ฉันคิดว่าเขากำลังพยายามควบคุมตัวเองไม่ให้เสียงดัง
จนเกินไป แต่กลับดูน่ากลัวมากกว่าคลายความกังวลได้ ฉันไม่
ตอบอะไรไป เพราะหยุดร้องไห้ไม่ได้ และฉันกลัวว่าถ้าพูดออกไป
แล้วไม่เข้าหูเขาขึ้นมาเขาอาจจะลงมือทำร้ายฉันได้ ท่าทางของเขา
ตอนนี้เหมือนพร้อมที่จะปั้นร่างฉันให้แหลกสลายในทันที

“ดาวโกรธพ่อมากเลยเธอ วันนั้นพ่อเมาเียงลูก ทำไมดาว
ไม่เข้าใจพ่อเลยว่พ่อเครียดขนาดไหน พ่อทำอะไรผิดไปเราก็ต้อง
ให้อภัยกันสิ เราเป็นครอบครัวเดียวกันไม่ใช่หรือ เหลือกันแค่สอง
คนพ่อลูก ดาวจะใจร้ายทิ้งพ่อไปอีกคนหรือไง” ฉันได้ยินคำพูดเขา
แล้วอยากจะกรี๊ดร้องออกมา ทำไมถึงพูดออกมาได้ง่าย ๆ แบบนี้
เพราะความเมาจึงผลจะทำร้ายฉัน ขอให้ฉันเข้าใจการกระทำของ
เขา และยังหวังว่าฉันใจร้ายด้วยอีก ต่อให้เขาเมาจนขาดสติก็ไม่มี
สิทธิ์ทำร้ายใครก็ได้ ฉันทนไม่ไหวอีกต่อไปแล้ว ถ้าหากวันนี้ฉันจะ
ต้องตายตามแม่ไปก็ยอม

“หนูไม่อยากอยู่กับพ่ออีกแล้ว” ฉันตะโกนออกไป

“แค่เห็นหน้าพ่อหนูก็กลัวจนตัวสั่น หนูเกลียดพ่อ
เกลียดมาตลอด เพราะพ่อชอบว่าแม่ ทำร้ายแม่ พ่อแม่ตาย

พ่อก็มาลงที่หนูแทน หนูกับแม่ผิตอะไรพ่อถึงต้องทำกันแบบนี้”
ราวกับระเบิดปะทุ ฉันทะโกนออกไปจนสุดเสียง

“พ่อแม่ตาย แค่ว่าจะต้องอยู่กับพ่อสองคนหนูก็จะทน
ไม่ไหวแล้ว แต่ไม่คิดว่าจะแยขนาดนี้ พ่อทำร้ายหนู พ่อทำร้ายแม่
พ่อทำให้หนูกลัว หนูเกลียดพ่อ!” ลิ้นคำพูดสุดท้ายจากฉันทัน
เขาเขวี้ยงแจกันลงพื้นอย่างแรง เศษกระเบื้องกระจายบาดโดน
ขาฉันทัน

“ปากดีเหมือนแม่ไม่มีผิต หุบปากแล้วขอโทษกับสิ่งที่
พูดออกมาก่อนที่พ่อจะโมโหไปมากกว่านี้”

“หนูไม่ขอโทษ พ่อยอมรับความจริงเถอะว่าสิ่งที่พ่อทำ
มันแย พ่อทำร้ายแม่ทำร้ายลูก”

“ฆ่าหนูให้ตายไปเลยยังดีกว่าต้องทนอยู่กับคนแบบพ่อ
ตลอดชีวิต” ลิ้นคำพูดนั้นพ่อก็ฟาดมือเข้าใบหน้าฉันทันอย่างแรง
เหมือนฟางเส้นสุดท้ายขาดสะบั้น พอลิ้นที่ฉันทันจะไม่ทนอีกต่อไปแล้ว
เพียงเสียงวินาทีฉันทันตัดสินใจหนีบเศษแจกันที่แตกกระจายอยู่บนพื้น
โดยไม่สนว่ามันจะบาดหรือไม่ แล้วรีบพุ่งตัวไป เขาต้องได้รับ
สิ่งเดียวกับที่เคยทำไว้ เหมือนที่เขาทำกับฉันทันและแม่

“ดาว!” เสียงนั้นทำให้ฉันทันหยุดชะงัก สัมผัสได้ถึงแรงกดดัน
รัดจากข้างหลัง

“ดาวใจเย็น ๆ ลูก แม่อยู่ที่นี่แล้วนะ” เพียงแค่ได้ยิน
ประโยคนี้ทำให้ฉันทันได้สติ น้ำตาฉันทันพร่างพรูออกมาไม่หยุด

“ไม่เป็นอะไรแล้วนะลูก” ฉันทันรู้ว่าแม่จากไปแล้ว เป็น
น้ำกักเองที่เข้ามาห้ามฉันทันไว้ไม่มีวันเป็นแม่ได้ แต่สัมผัสนี้ทำให้ฉันทัน

รู้สึกราวกับว่าเป็นแม่ที่กอดฉันไว้จริง ๆ และเธอยังลูบหัวปลอบโยนฉันเหมือนกับที่แม่เคยทำมาตลอด เลือดจากฝ่ามือฉันหยุดเต็มพื้นที่ แต่กลับไม่รู้สึเจ็บเลยสักนิด เพราะแผลที่บาดลึกนั้นเทียบไม่ได้เลยกับความทรमानในใจจากการกระทำของพ่อ

“แก้วพาดาวกลับบ้านเราก่อนนะ เดี่ยวแม่จะคุยกับลุงดรัน” ลีนเสียงน้ำกักพูดจบ พ่อรีบตะโกนแทรกทันที

“คุณเข้ามาได้ยังไง คุณไม่มีสิทธิ์มายุ่งกับครอบครัวผมนะ ผมสั่งสอนลูกอยู่คุณมายุ่งอะไรด้วย”

“เราแค่มีปากเสียงกันนิดหน่อย ดาวโกรธพ่อขนาดนี้เลยเหรอ พ่อแค่ตีแค่นี้ดาวจะมาพ่อให้ตายเลยหรือไงกัน”

“วันนี้คุณทำร้ายเธอมากพอแล้ว ให้ลูกไปพักกับฉันก่อน ฉันสัญญาว่าจะคุยกับเธอให้ ขอร้องเถอะ คุณสภาพทั้งลูกทั้งตัวเองตอนนี้ด้วยอย่าพยายามทำให้เรื่องมันแย่ไปกว่านี้เลย ฉันขอร้องจริง ๆ ” ฉันสายหน้าทันทีที่ได้ยินน้ำกักพูด จะต้องคุยอะไรอีกแค่นี้ฉันยังทรमानไม่พอเหรอ ฉันไม่อยากอยู่กับเขาอีกแล้ว วันดีคืนดีเขาอาจจะฆ่าฉันเลยก็ได้ใครจะรู้

“ดาวกลับไปกับแก้วก่อนนะลูก เชื่อใจแม่นะ” ฉันยอมทำตามที่เขาบอก แก้วเดินมาช่วยพยุงตัวฉันออกจากบ้าน

ฉันหันหลังกลับไปมองพ่อ สายตาของเขาไม่ได้แข็งกร้าวแล้ว แววตาตอนนี้เหมือนอย่างที่ผมเคยเห็นเมื่อยังเด็ก เราสบตากันเนิ่นนาน น้ำตาก็เริ่มไหลออกมาอีกครั้ง ฉันหันหน้าหนีและเดินต่อไปข้างหน้า จะไม่มีวันหันกลับไปอีกแล้ว การกระทำของเขาแยเกินกว่าจะได้รับการให้อภัย แม้ว่าเขาจะเป็นพ่อแท้ ๆ ของฉันก็ตาม

บทที่ ๑๒

ตอนนี้ฉันอยู่บนวินมอเตอร์ไซค์ อีกไม่เท่าไรก็จะถึง
ซอยบ้านแล้ว แต่ภาพตรงหน้าทำเอาตกใจสุดขีด เพราะตรงต้นซอย
มีลุงตรึงกำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ ทุกทีนี้ไม่ใช่เวลากลับบ้านของเขา
ไม่รู้ทำไมจู่ ๆ ถึงมาปรากฏตัวได้ มีเวลาไม่มากให้ตัดสินใจ ฉันจึง
ให้คนขับรีบจอดรถแล้วคิดจะพาดาววิ่งหนีไป แต่ก็ไม่ทันการณ์
เพราะเขาหันมาเห็นเราทั้งคู่พอดี

เพียงแวบเดียวลุงตรึงก็สาวเท้ามาประชิดตัวดาวและ
กระซอกแซกอย่างแรง ฉันทำอะไรไม่ถูก จู่ ๆ เขาก็ดันกลับมา
บ้านเร็วในวันที่ดาวต้องไปโรงเรียนเสียอย่างนั้น ช่างบังเอิญราวกับ
โดนแกล้ง

“ปล่อยดาวนะ!” ฉันพยายามยื้อตัวดาวออกมาแต่ก็สู้แรง
เขาไม่ได้ จึงพยายามร้องเรียกดาวเสียงดังเผื่อจะมีคนมาช่วย
แต่คงไม่ดังพอให้ใครได้ยิน การกระทำของลุงตรึงทำฉัน
ตื่นตระหนกมาก อาจเพราะครั้งนี้เห็นอย่างซึ่ง ๆ หน้าว่าเขาไม่สนใจ
สรรพสิ่งรอบตัว เอาแต่ลากดาวไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงบ้าน ฉัน
จึงพยายามตั้งสติและตัดสินใจรีบวิ่งเข้าบ้านเพื่อเรียกให้แม่มาช่วย

“แม่!...แม่!...แม่!” ฉันทะโกนเรียกแม่สุดเสียง ลักพักเธอก็รีบออกมาตามเสียงเรียก

“เกิดอะไรขึ้น” แม่ถามฉันด้วยความตกใจ

“ลุงดรันเจอดาวเมื่อกี้ เขาลากดาวเข้าไปในบ้านแล้ว ลุงดรันน่ากลัวมากทำยังไงดี” ฉันยังพูดไม่จบประโยค แม่ก็รีบวิ่งไปบ้านตรงข้ามทันที

ฉันมองตามแม่ที่วิ่งไม่คิดชีวิต รู้ดีว่าแม่เป็นห่วงดาวมาก เพราะฉันก็รู้สึกไม่ต่างกัน แต่วันนี้ลุงดรันดูน่ากลัวกว่าต่อนั้นเสียอีก เขากำแขนดาวแน่นจนแทบจะแหลกคามือและยังลากเธอไปโดยไม่สนว่าลูกตัวเองจะเจ็บขนาดไหน แล้วหากเขาเกิดขาดสติขึ้นมาทำร้ายเราไปด้วยจะทำอย่างไร คิดได้ดังนั้นจึงวิ่งไปหยิบกรรไกรอันเดียวกับครั้งที่แล้วที่เอามาจากบ้านดาว อย่างน้อยก็ควรมีอะไรไว้ป้องกันตัวก่อนน่าจะดีกว่า

“เปิดเข้าไปไม่ได้เหรอ” ฉันถามแม่ที่กำลังพยายามบิดลูกบิดแต่ประตูก็ยังเปิดไม่ได้

“ลือกนะสิ” มองไปข้างในบ้านเห็นลุงดรันยืนอยู่ตรงข้ามดาว เขาดูโกรธจัดและยังตะคอกใส่ดาวเหมือนวันนั้นไม่มีผิด แต่ที่ทำให้ฉันตกใจกว่าเดิมคือภาพดาวที่เงียงเขาไม่ยอมแพ้ ปกติแล้วดาวไม่ใช่คนที่แสดงความรู้สึกออกมาเท่าไรโดยเฉพาะเวลาโกรธ สถานการณ์ตรงหน้าจึงทำให้ฉันกังวลไม่น้อยว่าการปะทะกันของทั้งสองจะนำมาสู่การกระทำขาดสติได้จากอารมณ์โมโห

“แม่หาอะไร” ฉันเห็นแม่ทำท่าเหมือนหาของที่รอบตัว

“กุญแจใจ”

“แล้วแม่จะมีบุญแจกบ้านดาวไ้ยังไ้ละ” ในบ้านเริ่มดูท่าไ้ไม่ดีแล้ว สองคนนั้นยังไม่หยุดเถียงกันสักที

“แม่! เราไม่มีบุญแจกบ้านดาวหรือ ธิไปแจ้งตำรวจดีกว่า”

“ตำรวจช่วยอะไรไ้ไม่ได้หรือแก้ว อย่างมากก็แค่ไ้ไล่เกลี้ยให้กลับมาอยู่ด้วยกัน วันนี้เราต้องไ้ได้อยู่กันอย่างสบายใจเสียที” แม่ตอบพลางหยิบบุญแจกออกมาจากกระเป๋ากางเกง ฉันสงสัยไ้ไม้น้อยว่าแม่มีบุญแจกบ้านคนอื่นไ้ได้อย่างไร แต่เสียงมือที่ฟาดลงบนใบหน้าทำให้เราทั้งสองไม่รอช้าที่จะเข้าไปในบ้านทันที

ฉันตกใจสุดขีดเมื่อเห็นดาวล้มลงเพราะแรงฟาด แต่ยังไม่ทันตั้งสติ ภาพดาวที่กำลั้คว้าเศษแจกันเพื่อแทงไปข้างหน้าทำเอาตื่นตระหนกยิ่งกว่า

“ดาว!” เป็นเสียงแม่ที่พูดแทรกขึ้นก่อนที่ดาวจะลงมือทำร้ายพ่อตัวเอง

“ดาวใจเย็น ๆ ลูก แม่อยู่ที่นี่แล้วนะ” แม่คว้าดาวมากอดไ้แน่น เธอตัวสั่นและร้องให้เสียงดัง

“ไ้เป็นอะไรแล้วนะลูก” ดาวเลือดท่วมที่ฝ่ามือจนหยดลงพื้น ฉันสงสัยสารเธอมากจนไม่อาจมองภาพตรงหน้าไ้ รู้สึกหดหู่อยู่ในใจ ทำไมชีวิตดาวน่าสงสารขนาดนี้กัน

“แก้วพาดาวกลับบ้านเราก่อนนะ เดียวแม่จะคุยกับลุงดรณ์” ฉันไม่คอยเข้าใจการตัดสินใจของแม่แต่คิดว่าผู้ใหญ่คงคิดอะไรไ้ดีถี่ถ้วนกว่าเราจึงพยักหน้าตอบรับคำ แต่เสียงลุงดรณ์แทรกเข้ามาทำให้ไม่กล้าขยับตัวไปไหน

“คุณเข้ามาไ้ยังไ้ คุณไม่มีสิทธิมายุ่งกับครอบครัวผมนะ

ผมสั่งสอนลูกอยู่คุณมาอย่างอะไรด้วย”

“เราแค่มีปากเสียงกันนิดหน่อย ดาวโกรธพ่อขนาดนี้เลยหรือ พ่อแค่ตีแค่นี้ดาวจะมาพ่อให้ตายเลยหรือไงกัน” คำพูดของเขาทำเอารู้สึกโกรธไม่น้อย พวกผู้ใหญ่ไม่เคยเข้าใจเลยหรืออย่างไรว่าการทำร้ายร่างกายและจิตใจคนอื่นไม่เคยเป็นเรื่องเล็กสำหรับเด็กอย่างพวกเรา

“วันนี้คุณทำร้ายเธอมากพอแล้ว ให้ลูกไปพักกับฉันก่อน ฉันสัญญาว่าจะคุยกับเธอให้ ขอร้องเถอะ คุณสภาพทั้งลูกทั้งตัวเองตอนนี้ด้วยอย่าพยายามทำให้เรื่องมันแย่ไปกว่านี้เลย ฉันขอร้องจริงๆ” ฉันเห็นดาวส่ายหน้าทันทีที่ได้ยินแม่พูดกับลุงดรงค์ ดาวคงไม่อยากจะอยู่กับคนที่พร้อมจะทำร้ายเราได้ตลอดเวลา แต่หากเป็นฉัน ฉันก็คงไม่รู้ว่าตัวเองจะตัดสินใจอย่างไร เพราะบางทีชีวิตก็เลือกอะไรเองไม่ได้ และต้องยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว

“ดาวกลับไปกับแก้วก่อนนะลูก เชื่อใจแม่นะ” ฉันเป็นห่วงแม่เหลือเกิน แต่คิดว่าแม่คงมีวิธีรับมือกับสถานการณ์ตรงหน้า จึงเดินไปหาดาว และไม่ลืมที่จะยัดกรรไกรใส่ไว้ในมือแม่ก่อนจะพุงตัวดาวกลับบ้านด้วยกัน

เมื่อถึงบ้านฉันรีบทำแผลให้ดาวทันที โชคดีอยู่บ้างที่เศษแจกันบาดไม่ลึก เลยไม่ถึงขั้นต้องไปโรงพยาบาล

“ถ้าเจ็บบอกนะ” ฉันบอกดาว

“ไม่เจ็บเลย แก้วมือเบา”

“ก็กลัวดาวจะเจ็บไง เลยต้องทำเบา ๆ” ฉันพูดตลกเล่น

เพื่อให้เธอไม่เครียด

“ขอบคุณนะ...ไม่ใช่แค่เรื่องนี้แต่หมายถึงทุกเรื่องเลย”

หลังทำแผลเสร็จฉันปล่อยให้ดาวได้นอนพัก ฉันรู้มาตลอดว่าดาวนอนร้องไห้ทุกคืน เธออาจจะคิดว่าฉันที่อยู่ข้าง ๆ นั้นหลับไปแล้ว แต่จริง ๆ ฉันที่นอนอยู่ข้างกันสัมผัสได้ว่าเธอตัวสั่นไหวจากแรงสะอื้น ฉันหวังว่าดาวจะนอนหลับได้อย่างสบายใจเสียที แต่เหตุการณ์วันนี้ทำให้วาดฝันไม่ออกสักนิดถึงหนทางใดที่ดาวจะมีความสุขได้

ฉันเดินออกมาจากห้องน้ำ เช็ดผมที่เปียกหมาด ๆ มองไปยังดาวที่คงหลับอยู่บนเตียง ฉันขยับตัวอย่างระวังเพราะกลัวจะรบกวนเธอ ฉันเดินออกไปที่ระเบียงห้องเพื่อจะเอาผ้าเช็ดตัวไปตาก ข้างนอกมีดสนิทเพราะตอนนี้ตึกมากแล้ว บรรยากาศทั้งซอสนั้นเงียบสงัดจนน่าขนลุก ปกติแถวนี้ก็แทบจะไร้ผู้คนอยู่แล้ว ยิ่งตึกก็ยิ่งน่ากลัว ฉันจึงรีบกลับเข้าห้องนอนแต่หางตาดันเห็นอะไรบางอย่างเข้า...

ฉันเพิ่งสายตาไปยังบ้านดาว หึ๊ง ๆ ที่ควรจะมีแค่ลุงดรงค์อยู่ในบ้านหลังนั้น แต่กลับมีผู้หญิงเดินออกมาในเวลานี้ ด้วยรูปร่างและเสื้อผ้าที่ดูคุ้นตาทำเอาชะงักไปเล็กน้อย เป็นแม่ นั่นเองที่กำลังเดินมาด้วยสีหน้าเรียบนิ่งและยังมีตุ๊กตามีอยู่ในมืออีกด้วย ฉันเข้าใจว่าเธอหลับไปสักพักแล้วแต่ทำไมเธอถึงได้ออกมาจากบ้านดาวในเวลานี้ หรืออาจเพราะเธอต้องใช้เวลาพอสมควรเพื่อเกลี้ยกล่อมลุงดรงค์ให้หยุดทำร้ายจิตใจดาว กว่าจะได้กลับบ้านถึงตึกเอาป่านี้อแล้ว

แม่เงยหน้าขึ้นมาสบตากับพอดี ฉันกำลังจะอ้าปากเอ่ยถามสิ่งที่สงสัย แต่เธอกลับเอานิ้วชี้จรดปากเป็นสัญญาณให้ฉันเงียบเสียและไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ฉันยังคงไม่เข้าใจสิ่งที่เห็น แต่ก็เชื่อฟังและเดินเข้าห้องไปทันที คิดจะลงไปหาแม่ข้างล่างแต่อีกใจกลับรู้สึกว่าจะไม่ควรสงสัยอะไรทั้งนั้น จึงทิ้งตัวลงนอนข้าง ๆ ดาวถึงแม้จะกว้างขนาดไหนแต่ก็ยังคิดไม่ตกกับสิ่งที่เห็น คิดจนเหนื่อยอ่อนและหลับไปในที่สุด

เสียงคนพลุกพล่านทำให้ฉันสะดุ้งตื่น นึกขึ้นได้ว่าต้องไปโรงเรียนจึงลุกไปอาบน้ำ แต่มองออกไปบ้านตรงข้ามกลับเห็นคนอยู่ทั่วบริเวณหน้าบ้าน อาจไม่เยอะมากแต่ก็สร้างความแปลกใจไม่น้อย จากนั้นรีบสาวเท้าไปยังห้องรับแขก เจอแม่และดาวกำลังคุยกับตำรวจคนหนึ่งทีโตะกินข้าวพวกเขามองฉันเป็นตาเดียว

“แก้วมานี่สิลูก นี่ลูกสาวฉันคะ เมื่อคืนเธอก็อยู่กับน้องดาวนอนห้องเดียวกันไปตั้งแต่หัวค่ำ” ฉันทำอะไรไม่ถูกจึงยกมือไหว้คุณตำรวจแบบงง ๆ น้ำก็ยังไม่อาบ ฟันก็ยังไม่แปรง เดินเข้าไปนั่งข้างแก้วทั้งชุดนอน

“ถ้าลูกสาวผู้ตายพร้อมก็มาได้เสมอครับ” ฉันไม่เข้าใจว่าใครเป็นอะไร ที่บอกว่าลูกสาวผู้ตายนั้นหมายถึงฉันหรือ ตำรวจมีคำถามถึงพ่อที่เสียไปแล้ว แต่ก็ผ่านมาตั้งหลายปีทำไมยังสอบสวนอีก คิดอยู่สักพัก จู่ ๆ ภาพเมื่อคืนที่แม่เดินออกมาจากบ้านตรงข้ามก็แวบเข้ามาในหัว

“เดี๋ยวฉันจะคุยกับเด็ก ๆ แล้วจะไปให้ปากคำเพิ่มเติม

นะคะ” ฉันได้แต่นิ่งงันเก็บความสงสัยเอาไว้ในใจจนตำรวจกลับไป
ฉันเห็นแม่ลูบหัวดาวแผ่วเบา และคว้าตัวเธอเข้ามากอด

“แม่เสียใจด้วยนะลูก” ดาวไม่ตอบอะไร เพียงแค่พยักหน้า
และขบไปที่ไหล่แม่เพียงเท่านั้น มาถึงตอนนี้ฉันก็พอจะรู้แล้วว่า
ลูกสาวผู้ตายหมายถึงใครกัน

ลุงดรินเสียชีวิตอย่างผิดธรรมชาติ เขาพลัดตกจากบันได
ผลชันสูตรพบว่า มีแอลกอฮอล์ในเลือดปริมาณมาก ตำรวจจึง
สันนิษฐานว่าเป็นอุบัติเหตุจากการเมามาสดจนถึงแก่ชีวิต จาก
คำให้การของเพื่อนบ้านนั้น ไม่เห็นว่ามีใครเข้าออกบ้านในช่วงเวลา
ที่คาดว่าเสียชีวิต อีกทั้งดาวยังมานอนบ้านฉันได้หลายคืนแล้ว
เพราะพยานหลักฐานไม่มากพอ และยังเป็นแค่คดีเล็ก ๆ จึง
ไม่ได้รับความสนใจเท่าไรและปิดคดีได้เร็ว งานศพจัดขึ้น
ในวันต่อมาทันที ฉันจึงได้เจอกับปู่และย่าของดาวครั้งแรก เด่า
ได้เลยว่าเธอไม่ค่อยสนิทกับพวกเขาเท่าไร นอกจากฉันและแม่
ดาวก็แทบไม่ได้พูดคุยกับใครทั้งนั้น

วันนี้เป็นวันเผา ฉันยืนดูกลุ่มควันที่ลอยละล่องขึ้นฟ้ามีดาว
ยืนอยู่ข้างกัน

“ดาวโอเคหรือเปล่า” ฉันถามถึงความรู้สึกของเธอ

“ดีแล้วที่เป็นแบบนี้” ดาวตอบฉันโดยที่ยังไม่ละสายตาจาก
ท้องฟ้า

“กลับกันเถอะ” เธอชวนฉันกลับบ้าน เราจึงเดินไปหาแม่
และกลับบ้านด้วยกัน

ฉันเป็นหวัดดาวเหลือเกินกับการสูญเสียถึงสองครั้งในระยะเวลาติดกัน คงเป็นเรื่องยากที่จะรับมือกับการจากไปของลุงดรัน แม้เขาจะทำตัวแย่อต่อเธอไปบ้างแต่ความเป็นพ่อลูกคงมีสายใยบางอย่างที่ผูกพันจนยากจะตัดขาดได้ เช้าวันต่อมาฉันจึงจะชวนเธอไปผ่อนคลายที่ข้างนอกบ้านด้วยกัน แต่พอเดินออกจากห้องก็เจอดาวและแม่กำลังจัดโต๊ะอาหารกันด้วยรอยยิ้ม

“วันนี้มีทั้งแกงจืดผักของโปรดดาวและผัดเผ็ดปลาตุ๋นของโปรดแก้ว ดาวไปตามแก้วมาทีสิ” แม่ฉันพูดกับดาว

“หนูตื่นแล้วค่ะ” ฉันตอบแม่

“มา ๆ มากินข้าวกัน” แม่เรียกฉันเข้าไปร่วมวงกินข้าวเช้า ดาวและแม่พูดคุยกันอย่างปกติ เหมือนไม่มีเหตุการณ์การสูญเสียเคยเกิดขึ้น บรรยากาศตอนนี้ดูดีขึ้นจากตลอดหลายวันที่ผ่านมา

“อ่อยจ้งเลยคะแม่” ดาวพูดกับแม่ฉันเรื่องรสชาติอาหารที่น่าตกใจคือเธอใช้คำว่า แม่ ไม่ได้เรียกว่าน้าแก้วอย่างเคย จากความรู้สึกเป็นห่วงเริ่มกลายเป็นกระอักกระอ่วนเล็กน้อย แต่คิดในแง่ดีฉันคงต้องปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงที่มาถึงให้ได้ ดาวไม่มีใครเหลือแล้วนอกจากฉันและแม่ ฉันควรต้อนรับเธอมาเป็นสมาชิกอีกคนในบ้าน และดูแลเธออย่างดีที่สุดเพื่อที่เธอจะได้ไม่รู้สึกเปล่าเปลี่ยวกับชีวิตต่อจากนี้ แต่ไม่รู้ทำไมสถานการณ์ตรงหน้ากลับเป็นฉันเสียเองที่ดูเหมือนจะกลายเป็นส่วนเกินเสียอย่างนั้น

คอยปลอบใจและอยู่เคียงข้างทุกครั้ง ฉันชอบเขามาก แม้ว่าแม่ของสามีจะไม่ปลื้มในตัวฉันสักเท่าไรเพราะฉันไม่ได้เรียนต่อระดับมหาวิทยาลัย แต่ฉันก็พยายามที่จะเข้าหาท่านเสมอ

ฉันสัมผัสได้ถึงมวลความรักและความสุขตลอดที่เรารอคบกัน แต่ทุกสิ่งเริ่มเปลี่ยนไปตามกาลเวลาตั้งแต่ที่เราจดทะเบียนสมรสและใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เมื่อเริ่มตั้งตัวได้เขาจึงตัดสินใจเงินซื้อบ้านเพื่อให้คำว่าครอบครัวของเราทั้งสองชัดเจนขึ้น แต่ภาระที่เพิ่มมาอีกหลายเท่าตัว ทำให้รายจ่ายเพิ่มมากขึ้น ไหนจะต้องส่งเงินให้ทางครอบครัวของเขาเพื่อทดแทนการห่างกันอีก ฉันรู้ว่าความเครียดระหว่างเราพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งรักหวานชื่นให้เปลี่ยนเป็นรสขมดังบอระเพ็ดจนรู้สึกขาดเสียแทน

การย้ายมาอยู่กับครอบครัวทำให้ฉันเริ่มขาดการเข้าสังคม ฉันแทบไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนคนไหนอีกเลยเพราะเขาค่อนข้างซีหวง จนกระทั่งบ้านตรงข้ามมีคนย้ายมาอยู่ใหม่ทำให้ฉันได้มีภาคเข้ามาในชีวิต

ภักเป็นแม่หม้ายลูกติด สามีของเธอเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ก่อนจากไปเขาจัดการยกทรัพย์สินให้เธอทั้งหมด พอมีทุนจึงเปิดร้านอาหารไทยเล็กๆ เป็นของตัวเอง และกิจการก็เป็นไปได้ด้วยดี ภักจึงยึดอาชีพนี้ประคับประคองชีวิตมาตลอด ใคร ๆ ก็คิดว่าเพื่อนสนิทคนนี้ดูน่าเห็นใจที่ต้องเลี้ยงลูกตัวคนเดียว แต่ฉันกลับรู้สึกอิจฉาอิสระที่เธอมีเหลือเกิน

ลูกสาวของภักชื่อว่าแก้ว เธอเกิดหลังดาวลูกสาวของฉันเพียงไม่กี่เดือน เด็ก ๆ จึงเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่เด็ก ความสัมพันธ์

ของเราทั้งคู่คนจึงค่อนข้างเป็นไปได้ด้วยดี กระทั่งวันหนึ่งเรื่องราวชีวิต กลับเปลี่ยนผัน ลีงมหัศจรรย์พลันเกิดขึ้นให้เศร้าโศก สับสน และ ยินดีไปพร้อมกัน

ฉันและภักประสบอุบัติเหตุรถยนต์อย่างรุนแรงระหว่างทาง ไปทำบุญที่วัดจังหวัดไกล ๆ รู้ตัวอีกทีก็ตื่นขึ้นมาบนเตียงใน ห้องพักฟื้นเสียแล้ว

“แม่! แม่ตื่นแล้ว” ฉันหันไปตามเสียงเรียก เห็นเป็นแก้ว ลูกสาวของเพื่อนที่เรียกกันว่าแม่

“อยากกินน้ำ” ฉันบอกแก้ว เพื่อขอความช่วยเหลือจากเธอ

“แม่เป็นยังไงบ้าง ปวดหัวไหม อยากให้ตามหมอ หรือเปล่า” สรรพนามแม่ที่เรียกโดยลูกสาวคนอื่นทำเอารู้สึกสับสน เล็กน้อย

“แล้วดาวไปไหนล่ะจ๊ะแก้ว” ฉันถามถึงลูกตัวเองขึ้นบ้าง แต่แก้วกลับทำสีหน้าสงสัย

“ตื่นขึ้นมาก็ถามหาคนอื่นเฉยเลยนะ ลูกใจหายมาทั้งวัน ทั้งคืนไม่คิดจะสนใจกันเลย” ฉันไม่เข้าใจคำพูดของเธอมากนัก แต่ก็ไม่อยากสานต่อบทสนทนาอีกเพราะยังเบลอจากการผ่าตัด จึงเลิกหันหลังให้แก้วแล้วนอนพักต่อ

ฉันลืมตาตื่นอีกครั้งข้างนอกหน้าต่างยังมีดสนิท มองไปยัง โขฟาเป็นแก้วที่นอนเฝ้าอยู่ ยังคงไม่เข้าใจว่าทำไมแก้วถึงมาอยู่กับ ฉันตอนนี้เธอควรอยู่กับภักไม่ใช่เธอ แล้วดาวไปไหนกัน ทำไม ถึงไม่มาหามาเยี่ยมฉันบ้าง ส่วนสามีนั่นไม่หวังอยู่แล้ว ต่อให้ กำลังตายก็คงไม่คิดจะมาดูดำดูดีกัน

ฉันเดินไปเข้าห้องน้ำกำลังจะทำธุระ แต่พอหันมามองกระจกที่สะท้อนภาพตรงหน้ากลับทำให้ฉันรู้สึกขนลุกชู่ไปทั้งตัว ฉันลูบทั่วใบหน้า บัดปายตั้งแต่คิ้ว จมูก และปาก สลับวนกันอย่างสับสน จะไม่ให้ฉันรู้สึกแปลกประหลาดได้อย่างไร... ก็ไม่ใช่ใบหน้าของฉัน แต่เป็นภาพของเพื่อนสนิทที่กำลังสะท้อนอยู่ในกระจกขณะนี้ อัดคิดไม่ได้ว่าหรือสมองอาจถูกกระแทกจนเสียดสีไปแล้วถึงเห็นหน้าตัวเองเป็นภาคได้ จู่ ๆ ภาพแก้วที่นอนอยู่และเรียกฉันว่าแม่ ทำให้ฉันเริ่มประติติประต่ออะไรบางอย่างได้

ไม่จริงหรอก จะเป็นไปได้อย่างไร ฉันบอกตัวเองอย่าคิดอะไรแปลกประหลาด แต่กลับเอาแต่ยืนส่องกระจกลูบใบหน้าอยู่อย่างนั้นนานนับชั่วโมง

ฉันนอนไม่หลับทั้งคืน คิดไม่ตกและไม่เข้าใจว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร จนหมอบเข้ามาแจ้งว่าให้กลับบ้านได้ ฉันควรกลับไปที่ไหนกันแน่ระหว่างบ้านตัวเองและบ้านเจ้าของร่างนี้

แก้วพยายามชวนฉันคุยไปตลอดทางกลับบ้าน แต่ฉันที่ยังไม่สามารถยอมรับกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทำแค่เพียงคอยพยักหน้ารับคำ และพยายามเลี่ยงบทสนทนาเพราะไม่อยากให้เธอล่วงรู้ความลับนี้

รถมอเตอรืไซค์รับจ้างจอดที่หน้าบ้าน ฉันเดินไปจะเปิดรั้ว แต่หากุญแจไม่เจอเสียอย่างนั้น

“แม่! เข้าผิดบ้านแล้ว” แก้วพูดพลางหัวเราะใหญ่โต เพราะเห็นว่าฉันทำท่าจะเข้าบ้านตัวเองทั้ง ๆ ที่ตอนนี้อยู่ในร่างภาค

ฉันจึงแสวงงัยมีข้าและต้องเข้าไปอาศัยอยู่บ้านตรงข้ามนับจากนี้ไป
ถึงจะมาบ้านนี้บ่อยครั้ง แต่การต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในที่ของ
คนอื่นสร้างความลำบากให้ไม่น้อย ฉันเลือกเก็บเรื่องประหลาดนี้
ไว้เป็นความลับกับตัวเองเท่านั้น เพราะพูดไปก็คงยากที่จะมี
คนเชื่อ

ฉันยังไม่กล้าที่จะส่องกระจกเท่าไร ยามเห็นภาพสะท้อน
เป็นคนอื่นต้องรีบمينหน้าหนี จะให้ยอมรับได้อย่างไรว่ากำลังสิง
อยู่ในร่างของคนอื่น และยังต้องเลี้ยงดูลูกที่ไม่ได้ให้กำเนิดอีก
หลายครั้งฉันจึงสัมผัสได้ว่าแก่น้อยใจที่ฉันในร่างแม่ของเธอมักจะ
ลืมหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอชอบ ฉันจึงพยายามใส่ใจแก้วให้
มากขึ้น พยายามจำให้ได้ว่าเธอชอบกินอะไรหรือแม้แต่ชอบสีไหน
ฉันคิดว่าฉันควรจะใส่ใจแก้วให้เหมือนเป็นลูกอีกคน เพราะการได้
มีชีวิตรอดและอาศัยในร่างของเพื่อนสนิทก็ควรต้องตอบแทนด้วย
ความรักและดูแลลูกเธอให้ดีที่สุด เพื่อให้เราอยู่ร่วมกันอย่างมีความ
สุขให้ได้

ที่แรกฉันยังไม่รู้ว่าร่างของตัวเองนั้นเป็นอย่างไร หรือว่า
ภักจะอาศัยในร่างของฉันเช่นกัน ฉันจึงมักจะมองไปยังบ้านตรงข้าม
อยู่บ่อย ๆ เพื่อดูว่ามีใครอยู่ที่นั่นบ้าง แต่ก็ไม่เจอใครเลยสักคน
ทั้งดาว ตรีณ และร่างของฉัน จนวันหนึ่งระหว่างที่กินข้าวกับแก้ว
เธอก็พูดขึ้นว่า

“สงสารดาวจิ้ง ดาวรักน้ารดตามาก จะทำใจที่แม่จากไป
ได้หรือเปล่าก็ไม่รู้” คำพูดของแก้วจึงทำให้รู้ทันทีว่าร่างของฉันตาย
ไปแล้ว ความจริงนี้เกือบทำให้ฉันลมจับคาโตะกินข้าว

เลยทีเดียวนะ

ทุกครั้งหลังจากแก้วไปโรงเรียนแล้ว ฉันจะสำรวจไปรอบ ๆ บ้าน ดูอัลบั้มภาพเก่า ๆ ของครอบครัวนี้ บางครั้งก็อ่านจดหมายรักระหว่างภาคและสามี ยิ่งอ่านยิ่งรู้สึกอิจฉาเพื่อนสนิทที่สามารถประดับประดาครอบครัวไปได้ตลอดจนถึงวันสุดท้ายที่อยู่ด้วยกัน แต่ชีวิตของฉันแม้แต่งงานแต่งงานยังไม่มีโอกาสได้จัดขึ้น เพียงแค่เพราะแม่สามีไม่ยินดีที่จะมีฉันมาร่วมครอบครัวด้วยอีกคน

วันหนึ่งจู่ ๆ สามีในร่างเก่าก็เดินมากดออกหน้าบ้าน เขาขอฝากลูกมานอนด้วยหนึ่งคืน เพราะต้องกลับบ้านเกิดไปหาพ่อและแม่ การเห็นหน้าสามีตัวเองทั้งที่อยู่ในร่างของคนอื่นสร้างความรู้สึกประหลาดให้ฉันไม่น้อย แต่ไม่ใช่ความรู้สึกแสบเสียดใจเดียว เพราะเขาที่อยู่ตรงหน้าตอนนี้จะไม่มีวันทำร้ายจิตใจฉันได้อีก

ไม่ต้องเป็นที่รองรับอารมณ์

ไม่ต้องอยู่ใต้อาณัติเขา

ไม่ต้องหวาดกลัวเขา

นี่อาจจะเป็นของขวัญยิ่งใหญ่จากฟ้าที่เรียกว่า อิศระ

ฉันเฝ้าคอยให้ถึงตอนเย็นไว ๆ เด็ก ๆ จะพากันกลับบ้าน และมานอนที่บ้านหลังนี้ ฉันเลือกทำแต่อาหารโปรดของดาวเพื่อรอเจอเธอในรอบหลายวันนับตั้งแต่เกิดอุบัติเหตุขึ้นวันนั้น

“กลับมาแล้วคะ” เป็นแก้วที่เดินเข้ามาทักทันทีที่กลับมาถึงบ้าน ฉันมองหาดาวที่น่าจะมาด้วยกันแต่ก็ไม่เจอ

“แล้วดาวล่ะ ไม่ได้กลับมาพร้อมกันหรือ”

“ไปเอาของ เตี่ยวสักพักก็คงมาแล้วละ” ฉันพยักหน้ารับ และหันไปจัดของต่อให้เสร็จ แต่สักพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาในบ้านอีกครั้ง จึงเดินไปยังต้นเสียงทันที และแล้วก็เป็นคนที่ยืนคิดถึงสุดหัวใจอยู่ตรงหน้า พอเจอหน้าลูกความรู้สึกต่าง ๆ ก็ท่วมท้นออกมาแล้วร้องไห้จนควบคุมอารมณ์ตัวเองแทบไม่ได้

หลังจากที่ได้อยู่กับดาว ถึงจะเป็นเวลาแสนสั้น แต่ก็ทำให้ฉันมีความสุขเหลือเกิน อยากให้ดาวมาหาบ่อย ๆ อยากดูแลดาวให้ดี แต่เพราะอยู่ในร่างคนอื่นจึงทำอะไรไม่ได้มากนัก ฉันเป็นห่วงดาวมาก ไม่อยากและไม่ต้องการให้ดาวอยู่กับดรัณสองคนสักนิด เดาได้เลยว่าดาวคงต้องรับภาระแทนฉันมากมาย เพราะรู้จักนิสัยสามีดีว่าลูกไม่ใช่สิ่งแรกที่เขาคงนึกถึงก่อนตัวเอง แม้แต่การกินอาหาร เขาคงไม่เคยถามดาวสักครั้งว่าเธออยากกินอะไรหลังจากที่เหนื่อยมาแล้วทั้งวัน

วันหนึ่งเหตุการณ์ที่ฉันไม่อยากจะเกิดขึ้นก็มาถึง ดรัณเมาและโมโหร้ายใส่ลูก เขาเกือบจะทำร้ายดาวเหมือนที่เคยทำกับฉันทันทีที่เห็นสภาพดาวตอนนั้นฉันโกรธจัดจนอยากจะทำเขาให้ตายและประจานหน้าสู่ไม่ยอมจำนนเหมือนอย่างที่ผ่านมา ตอนนี้นฉันอยู่ในร่างของคนอื่นแล้วฉันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น เขาไม่มีสิทธิ์ที่จะมากดหัวฉันอีกต่อไป

ฉันใจสลายที่เห็นดาวเอาแต่เหม่อลอยเพราะยังหวาดผวากับการกระทำโหดร้ายของพ่อตัวเอง รู้สึกสงสารลูกสุดหัวใจพยายามดูแลเธอให้ดีและกีดกันไม่ให้ดรัณเข้ามายุ่งกับดาวจนกว่าเขาจะคิดได้เสียที แต่สำหรับบางคน ใช้เวลาทั้งชีวิตก็ไม่อาจเปลี่ยน

นิสัยแย ๆ ของตัวเองได้ เพราะตรึงหาโอกาสและทำร้ายดาว
อีกครั้ง ฉันทั้งโมโห โกรธจัด และเสียใจที่ปล่อยให้เขาพาดมือลง
บนใบหน้าของดาวได้ ฉันทนไม่ไหวอีกต่อไป และตัดสินใจว่าวันนี้
จะเป็นโอกาสสุดท้ายที่ฉันจะปล่อยให้เขามีโอกาสทำลาย
ชีวิตเราได้

ฉันไม่แม้แต่จะหวั่นไหวกับความรักในอดีตที่เคยหอมหวาน
ระหว่างเราเลยสักนิด สิ่งที่เขาทำกับฉันและลูกเลวร้ายเกินกว่า
จะให้อภัยซ้ำ ๆ

“คุณคงเหนื่อยมากเลยใช่ไหมที่ผ่านมา ไม่เป็นไรนะ
เด็ก ๆ ก็พูดยากแบบนี้ ฉันจะคอยดูแลดาวให้ก่อน” ฉันแสร้งว่า
เป็นภาคได้สมบูรณ์แบบ ทั้งตะล่อม หลอกล่อ ทำให้เขาเชื่อใจว่าฉัน
ทำไปเพื่อแบ่งเบาความทุกข์ของเขาจริง ๆ ฉันเดินไปหยิบเหล่าตาม
ความเคยชินเพราะรู้ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านหลังนี้ดี จากนั้นจึงเทให้
เขากินและทำให้ตายใจจนมัวเมาไร้สติ

“ผมเหนื่อยนะภาค เหนื่อยตั้งแต่เด็กจนถึงตอนนี้
ผมพยายามที่จะเป็นคนดีของพ่อแม่มาตลอดแต่ก็ยังไม่พอสักที”

“พอมารู้จักดาวก็เหมือนได้เจอคนที่เข้าใจกัน แต่แม่ดัน
ไม่ชอบที่ผมมาคบกับเธอเท่าไรเลย ต้องทำงานหนักถึงจะได้ซื้อ
บ้านให้เธออยู่ดี ๆ เพราะสงสารที่เธอต้องอดอดเลยอยากให้เราแยก
ออกมาอยู่เป็นครอบครัวของเราไว้ ๆ ” เขาเล่าเรื่องในอดีตไปเรื่อย
ด้วยเสียงยานคาง

“แต่พอมารู้จักกันสักพัก รัตดาทำให้ผมขจัดใจตลอด
เธอชอบทำอะไรซ้าซ้าสำหรับผมเวลาเป็นเงินเป็นทอง และไม่เคย

คอยใคร การที่เธอเป็นแบบนี้มันน่ารำคาญ รัดดาแค่ทำงานบ้าน คงไม่เข้าใจอะไร ทะเลาะกันที่ทำให้ผมหงุดหงิดจนอยากฟาดให้ตายทุกที”

“แต่พอเธอตายเข้าจริง ๆ ก็เหมือนทิ้งภาระไว้ให้ผมแบกรับคนเดียว ลูกสาวก็ทำเหมือนไม่อยากอยู่กับพ่อ ทำผมทั้งเสียใจ ทั้งหงุดหงิดแผลใจใส่อารมณ์ไป คุณคงเข้าใจผมดีนะ” ฉันได้ยินดังนั้นก็ได้แต่คร่ำลึกลงไปในใจ จนกระทั่งตอนนี้เขาก็ยังโทษฉันและลูกข้า ๆ ความอดทนของฉันจึงขาดสะบั้น

วันนี้เรื่องที่ยังคาราคาซังอยู่ต้องจบเสียที

ฉันเริ่มแผนด้วยการปลอบใจเขาต่อสักพัก แล้วจึงขอตวงกลับบ้าน แต่ก่อนจะกลับฉันขอความช่วยเหลือจากเขาหนึ่งอย่าง

“วันนั้นดาวบ่นว่าอยากนอนกอดตุ๊กตาที่แม่เธอซื้อให้คุณช่วยพาฉันไปหยิบหน่อยได้ไหม” ช่วงเวลาที่เธออ่อนแอ อาจทำให้เรารู้สึกไวใจคนอื่นอย่างสนิทใจ เหมือนในอดีตเวลาที่ฉันทะเลาะกับแม่ การมีดรั้นอยู่ข้างกายทำให้ฉันรู้สึกไวใจเขาจนเลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน

ตอนนี้ถึงแม้เขาจะเดินโอนเอนและแทบจะประคองสติไม่ได้ แต่ก็ยังยอมให้ฉันช่วยพุงพาขึ้นไปยังชั้นสองของบ้าน ฉันเดินเข้าไปในห้องนอน หยิบของที่ที่ต้องการ และเดินกลับไปหาเขาที่กำลังหันหลัง จากนั้น...

เขาก็กลิ้งหลุน ๆ ตกลงจากบันได สองมือพยายามตะเกียกตะกายจับราวไว้ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ ใบหน้าของเขาดูตกใจและหวาดกลัวกับวาระสุดท้ายของชีวิตที่กำลังมาถึง

เพียงชั่วพริบตาว่างของเขาก็นอนนิ่งอยู่ที่ตีนบันไดเสียแล้ว
ฉันยืนมองอยู่นั้นสัปดาห์ และเดินออกมาอย่างไม่มีการหวน
กลับไปอีก

“แล้ววิตดาออกมาข้างนอกแบบนี้จะไม่มีปัญหาหรือ”
ภักดีถาม

“ช่างเถอะ เราก็เหนื่อยเหมือนกันนะ แค่บอกว่าอย่า
กินเหล้านักเลยมันเปลืองเงิน พอเมามากก็ลำบากคนอื่นเขาอีก
เท่านั้นแหละ ค่าเราเหมือนหมูเหมือนหมา ทั้งเหนื่อย ทั้งโกรธ
แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ต้องทนให้เขาต่ออยู่แบบนั้น”

“ใจเย็น ๆ น่าต้องอยู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไปอีกนาน”

“ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น ทุกวันนี้ที่อยู่ไปก็เพื่อลูก ลูกคือ
เหตุผลเดียวที่ยังอยู่ตรงนี้”

“ต้องทนจนกว่าจะหมดลมหายใจ”

“คงมีแค่ความตายที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากกันได้จริง ๆ
เสียที”

children

© childrenlitsw

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu

wu2022

© childrenlitswu2022

© childr

childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

childrenlitswu2022

© childrenlitswu2022

...SW

เกี่ยวกับผู้เขียน

ยิ้มอัปสร ทองแผ่น (แก้ม)

จบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนกฤตศิลป์วิทยา

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ สุวรรณภูมิ

กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิศวกรรมศาสตร์สำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปี พ.ศ. ๒๕๖๕

ฉันชอบกินมันฝรั่งแท่งทอดกรอบจำนวนสามร้อยแท่งในหนึ่งวัน

อยากขอบคุณแม่ที่มักจะซื้อไว้ติดบ้านเสมอ

เพราะถ้าไม่มีมันฝรั่งแท่งทอดกรอบจำนวนสามร้อยแท่งนี้

ฉันคงไม่อาจทำธีสิสสำเร็จได้

วันที่ฝนโหมกระหน่ำ

รัตดาและภักสองคุณแม่เพื่อนสนิทกำลังเดินทางไปต่างจังหวัด

แต่ระหว่างทางกลับประสบอุบัติเหตุไม่คาดคิด

คนหนึ่งจากไปอย่างไม่มีวันหวน แต่อีกคนกลับได้รับปาฏิหาริย์อย่างไม่น่าเชื่อ

ดาวและแก้วลูกสาวของคุณแม่ทั้งสองจึงต้องเผชิญหน้า

กับการเปลี่ยนแปลงที่เข้ามาในชีวิตโดยไม่ทันตั้งตัว